

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

G21

TRUYỆN THIẾU NHI

ĐỘ SỨC Ở TRẠI HÈ

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

ĐỘ SỨC Ở TRẠI HÈ

*

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

MỤC LỤC

- 92- Những hiện tượng khả nghi
- 93- Màn kịch vụng về của cu "sợ"
- 94- Các trình sát đi trại hè
- 95- Những quỷ sứ tóc dài
- 96- Người lạ mặt trong cuộc chơi
- 97- Sự kiện giữa đêm lửa trại
- 98- Độ sức bền lều trại

92

NHỮNG HIỆN TƯỢNG KHẢ NGHI

Lấy lại được chiếc tàu lượn nguyên vẹn, chỉ thủng một bên cánh do mũi "tiêu" của Tùng "khểnh" phi vào, thì vừa lúc hai chiếc mô tô ở đầu lao đến, đổ xích ngay trước cánh cửa ngõ đóng kín. Trên xe hai thanh niên ăn mặc không sạch sẽ lắm, quần áo nhàu nhĩ, nhưng trên tay đeo dây nhân vàng, nhân mặt đá, đồng hồ, cổ cũng lủng liếng sợi dây chuyền vàng. Đầu tóc họ không chải, vẻ mặt ngái ngủ, bụng beo. Một chiếc xe bấm năm tiếng còi "tin - tin - tin... tin... tin !". Tùng "khểnh" để ý và nhớ ngay : ba tiếng ngắn, hai tiếng dài ! Chỉ một lát, cánh cửa

gỗ - cánh cửa lúc nãy Sáng "lộn" gỗ hoài gỗ hủi mà chẳng thấy ai - hé mở. Một người bên trong, không nói câu nào, đánh mắt ra hiệu rồi mở rộng hai cánh, hai chiếc xe từ nãy vẫn nổ máy rồ ga phóng vọt vào sân, lập tức cánh cửa đóng lại như cũ.

Đáng lẽ, lấy được tàu lượn rồi, bốn cô cậu trình sát hoàn thành nhiệm vụ bước một, cầm chắc phần thắng của cuộc thi với giải thưởng 100 ngàn ngon lành, đã định hò nhau co cẳng chạy một mạch về điểm hẹn sau trường, song hai chiếc xe máy vừa đến, với kiểu cách, âm hiệu bấm còi như thể làm cho bốn đứa không khỏi không chú ý. Chúng xúm lại ngòì rạp xuống một bên đường ngõ, giả vờ sửa sang chiếc tàu lượn, như một đám trẻ đang mãi chơi, chẳng thèm để ý đến ai. Sáng quyết định thật nhanh :

- Tùng và Hạnh mang tàu lượn về điểm hẹn, để "phe" bên kia biết khỏi phải đi tìm nữa. Đồng thời thông báo lại với tụi nó toàn bộ sự việc nghi vấn ở ngôi nhà này - nơi tàu lượn gây cánh. Tất cả tập trung lực lượng đến đây ngay. Tớ và Tuyết sẽ ở lại phục, theo dõi tiếp mọi biến động bên trong. Nếu tiện, cậu bảo bọn nó mang cả xe đạp đi cho cơ động. Sẽ cần đến đấy...

Tùng "khềnh" và Hạnh "chè đậu" đi rồi. Sáng và Tuyết nép sát bên nhau dưới một

bụi cây rậm xa xa, dõi mắt về phía ngôi nhà mái bằng, quan sát.

Thời gian trôi thật chậm. Cô cậu chẳng ai có đồng hồ nên càng sốt ruột hơn. Rất lâu rồi, vẫn không thấy động tĩnh gì. Tuyệt quay sang Sáng thì thảo, gần quá nên cu "lộn" tưởng như thấy cả hơi thở của Tuyết phả vào má mình :

- Hình như Sáng... đói phải không ?

- Sao Tuyết biết ? - Sáng thật thà hỏi lại.

- Tại... Tuyết nghe thấy cả tiếng tim đập của Sáng, rõ lắm, nên đoán thế...

Nói rồi, Mèo Con mím mím cười, hai cái lúm đồng tiền hiện rõ trên má. Còn Sáng "lộn", chẳng hiểu sao mặt bỗng đỏ bừng, bụng thăm nghĩ : "Nguy rồi, cô bé đọc được cả đến... dạ dày của mình, chứ chẳng riêng gì tiếng tim đâu"...

Vừa lúc ấy, cánh cửa ngõ lại bật mở, hai thanh niên vừa phóng xe vào ban nãy theo nhau bước ra. Nhưng lúc này, họ chỉ dắt một chiếc xe. Sáng và Tuyết quan sát, gã thanh niên để râu đi bên, lúc này trên tay chẳng còn đồng hồ và chiếc nhẫn nào nữa. Trên cổ cũng không còn thấy sợi dây chuyền vàng đâu. Hai trình sát nín thở, nghe họ đối thoại :

- Chỉ tại mày máu quá, chưa "son" thì đặt từ từ. Đặt một "quả" to, không ăn là mất hết...

- Tao cứ hy vọng nhất định thắng quả ấy. Ba lần lẻ rồi, ai ngờ nó xóc thế nào, lại lẻ nữa. Chán đời...!

- Thôi, bình tĩnh, đi với tao ra đây, đặt cái xe này lấy ít tiền mặt, về cùng gỡ. Chỉ một câu son là lấy lại được tất !

Hai thanh niên dắt xe ra đến đầu ngõ, Sáng và Tuyết cũng đã đứng dậy, bám theo... Lúc hai gã nổ máy chuẩn bị phóng đi, thì Sáng thấy Sơn "sợ" và Tùng "khểnh" cũng vừa tới trên hai chiếc xe đạp mi-ni màu đỏ. Chẳng nói trước, mà như đã hẹn, cả Sáng và Tuyết cùng chạy ra, nhảy tót ngay lên đằng sau xe hai cậu, nói rất nhanh :

- Bám theo !

- Bám theo ai ? - Sơn "sợ" hỏi.

- Hai người đi xe máy kia. Phải guồng hết tốc lực mới kịp đây.

Như hai rô-bốt mới được nạp điện, tức thì cả Sơn "sợ" và Tùng - một to con, một bé choắt, cùng chồm lên đạp thật lực, cùng lúc với chiếc xe máy vừa lao đi...

Hai cái mi-ni bánh nhỏ, đuổi theo chiếc mô tô Dream kể là chuyện khó tin. Ấy thế mà các trinh sát nhà ta cũng chỉ còn cách hai thanh niên nọ chừng ba chục mét, Sơn

"sợ" như nhận ra điều gì, hốt hển hỏi Tuyết ngồi sau :

- Họ là ai thế ?

- Đối tượng nghi vấn cờ bạc !...

- Trông quen lắm, hình như tay cầm lái là con bà Tư ở khu nhà tớ thì phải, tên là Sinh...

Chiếc mô tô vòng ra phố, rồi đột ngột dừng lại trước một cửa hàng. Hai chiếc xe "cứu hỏa" cũng vừa tới nơi, đỗ so le bên này đường. Bốn đứa cùng nhìn sang, tấm biển đỏ kẻ hàng chữ trắng : "Tiệm cầm đồ". Khoảng 15 phút sau, hai thanh niên trở ra người không, ngoắc tay, gọi một chiếc xe ôm, chạy trở lại con đường cũ. Các trinh sát, nhất là Tuyết và Sáng, nhận thấy chẳng cần phải tiếp tục "bám đuôi" nữa. Mọi việc đã quá rõ ràng như ban ngày rồi. Sơn "sợ" bần thần mấy giây, lẩm bẩm :

- Đúng là tay Sinh con bà Tư. Không ngờ hắn ta lại đổ đốn đến mức này ! Tệ hại thật...

- Cậu vừa nói ai thế, Sinh nào ? - Tuyết hỏi.

- Hắn ta là hàng xóm nhà mình, ở cầu thang bên kia. Bố đi công tác nước ngoài, mẹ bán hàng trên phố, nhà giàu lắm. Được nuông chiều, muốn gì được nấy, đòi mua chẳng thiếu thứ gì, từ mấy vi tính cho đến đàn pi-a-nô, pa-tanh, dụng cụ thể hình, trò

chơi điện tử; thuê thầy ngoại ngữ đến tận nhà, nhưng thầy cứ về khỏi là nó chẳng giữ được chữ nào trong đầu cả. Đua đòi chúng bạn lêu lổng nhiều, đến mức học không vào nữa, hần đòi bỏ học. Thế mà bà mẹ cũng chiều luôn. Lại còn mua cho cả xe máy, bảo "để đi chạy hàng"...

Sáng và Tuyết nhìn nhau, rồi Tuyết nói:

- Những hiện tượng chúng tớ vừa chứng kiến ở ngôi nhà tàu lượn hạ cánh, rõ ràng chúng tớ đây là một ổ cờ bạc khá lớn, các con bạc "đặt" chơi đến cả đồng hồ, nhẫn vàng, xe máy... thì không phải chuyện thường...

Sơn "sợ" phân vân:

- Vậy chúng mình phải làm gì bây giờ? Người ta bảo "cờ bạc là bác thằng bần", những đứa sa vào con đường này, thua đau, say gở, mang hết đồ đạc quý giá của gia đình đi đặt, đi bán để tiếp tục lao vào chiếu bạc, hy vọng "trúng to", nhưng rồi được ít, thua nhiều vì bị bọn chủ chứa lừa bịp, trước sau thế nào rồi cũng dẫn đến "trắng tay", tính chuyện làm càn, phạm pháp! Chỉ khổ sở cho gia đình, bố mẹ, vợ con họ... như bà mẹ tay Sinh kia chẳng hạn, chắc bà chưa thể biết được thằng con trai đã đến đây và sa đà vào chiếu bạc đến mức này...

Tuyết Mèo con nhíu mày:

- Xưa, họ hàng nhà tớ cũng có một người chót đại chơi cờ bạc, làm cả nhà liêu xiêu, điêu đứng mãi, sau, may ông ấy nhận ra sai lầm, tự từ bỏ cờ bạc, gia đình mới được yên. Dính vào cái "nghề" này, tan cửa nát nhà là cái chắc!...

Ngừng một lát, chừng như đọc được câu hỏi trong mắt các bạn, Tuyết tiếp:

- Phải cứu lấy họ thôi, những con bạc đại khờ si mê, những nạn nhân của tệ lừa bịp này, cũng là cứu gia đình họ khỏi mọi phiền lo, không những mất mát tài sản, mà thậm chí có thể mất luôn cả chồng, con mình nữa...

- Bằng cách nào? - Sơn "sợ" hỏi.

- Báo công an, chỉ có báo công an để các chú vây bắt thì họ mới chữa được, chứ gia đình nói không nghe đâu...

- Nhưng...

- Cậu thương tay hàng xóm à?

- Cũng đúng! Thương hần, và thương cả mẹ hần nữa. Ban nãy theo các cậu nói, chỉ một lúc, bọn họ đã tháo cả nhẫn, đồng hồ, đặt cả xe máy để đánh bạc rồi... Vừa xong, tay Sinh lại mang cả xe ra "tiệm cầm đồ" để lấy tiền gở. Tớ nghĩ, báo công an tất nhiên là tốt, song ngăn chặn ngay để tay Sinh không kịp "nuống" nốt số tiền vừa rồi vào chiếu bạc, thì càng tốt hơn...

- Thế cậu định sao? - Tùng "khềnh" hỏi.

- Trong khi một mũi đi báo công an, đồng thời mình có một mũi đuổi theo tay Sinh ngay, tìm mọi cách trì hoãn để hấn không kịp vào ổ cỡ bạc đó trước khi công an đến, cùng lúc, ta phải cử một người ra báo ngay cho bà mẹ hấn ở trên phố. Vừa gia đình, vừa công an phối hợp, bên tình cảm - bên pháp luật, chắc hiệu quả giáo dục và ngăn ngừa sẽ cao hơn. Các cậu thấy thế nào?

- Nhất trí ! Vậy, mình phải quay lại ngay ngôi nhà ấy, vừa thực hiện kế hoạch của cậu, cũng để tìm xem các cậu Minh, Quang, Hạnh, Sơn "mặt già" đâu rồi, không thấy tại mình ở đấy, không biết bốn đứa lại đi đâu ? Mất liên lạc thì gay... Quay lại ! Xuất phát !

Hai chiếc xe đạp lại gồng hết công suất trở về con đường vừa đi, tình hình khẩn cấp khiến Sơn "sợ" đạp còn nhanh hơn cả lúc này, xe của cậu vượt hấn xe Tùng một đoạn xa...

Gió ù ù bên tai, Sơn đạp như ma đuổi. Lúc qua chợ, cậu bỗng nghe thấy tiếng "đốp! đốp!" phía sau lưng. "Đúng ám hiệu của cu "khềnh". Sơn bảo Mèo Con ngồi sau :

- Cậu quay lại xem, cu còi đang làm gì phải không ?

Tuyệt ngoái lại, đáp :

- Cậu ta đang làm xiếc, đạp xe mà bỏ cả hai tay ra vô. Lắm trò thật !...

- Ô, thế thì đúng rồi - ám hiệu, cậu quên sao ? Đã phổ biến rồi mà chẳng nhớ gì cả...

- À ừ, ám hiệu, ám hiệu... nhưng thế nghĩa là gì nhỉ ?...

- Vậy thì nhất định có chuyện... Nó gọi bọn mình đấy !...

Sơn phanh xe, dừng lại. Tùng "khềnh" theo kịp ngay, nó cũng bóp phanh đến "két" một cái, nhảy ngay xuống đất, nói vội vã :

- Tớ vừa... thấy... hai tay lúc nãy, đang ngồi ăn phở hay gì đó ở quán bên đường, người xe ôm ngồi chờ ở ngoài...

- Đúng nó không ? Vậy thì càng tốt. Bọn mình gặp may rồi, tớ đang vừa đi vừa lo hai tay đã lại chui vào cái nhà đánh bạc ấy, thì chúng mình khó mà làm ăn gì nữa...

Vừa đúng lúc ấy, Quang "sợ" dèo Minh "tổ cú", Sơn "mặt già" dèo Hạnh "chè đậu" cũng vừa từ trong khu tập thể phóng ra trên hai chiếc xe đạp. Quang lu loa ngay :

- Các bố hẹn hò kiểu gì, hòa tốc với chả hỏa tiếc, làm bọn này tìm đứt cả hơi, sục vào mấy bụi cây, chỉ toàn thấy eo ôi... Hóa ra các bố mò vào chợ ăn khao cái "tàu lượn" trước rồi chắc, xấu tính thật, ăn mảnh!...

Sáng đạp ngay :

- Có im đi không ! Được thế đã tốt, đang phải đứng chờ bọn họ... ăn đây này. Lại tất cả đây...

Sáng vẫn tất thông báo đầu đuôi sự việc và kế hoạch hành động cho cả bọn, rồi nghiêm nhiên, cứ như mình là chỉ huy trưởng, phân công luôn :

- Cậu Minh cùng Hạnh đi một xe vào báo công an cho lực lượng đến ngay ở cờ bạc, xin một chú công an ra "tiệm cầm đồ" ngoài phố để phối hợp với bọn mình, Sơn "mặt già" và Quang hòa tốc đạp lên đầu ngã tư, bên phải có hàng quần áo, hỏi bà Tư, kể sơ qua sự việc, rồi mời bằng được bà ấy về "tiệm cầm đồ" lập tức để nhận lại cái xe máy. Các cậu phải hết sức khẩn trương thì kế hoạch mới thực hiện ăn khớp được. Còn tụi này, tớ cùng Tuyết, Tùng, Sơn "sọ" có nhiệm vụ ở lại đây kim chân và tìm cách lôi "đối tượng" quay lại "tiệm cầm đồ" để làm rõ...

MÀN KỊCH VỤNG VỀ CỦA CU "SỌ"

Tối đi báo công an và tìm mời bà Tư (mẹ tay Sinh) đã đi khỏi, bốn trinh sát còn lại, trong đó có cả Sáng "lợn", vừa đồng dục phân công như thế, bây giờ đứng nhìn nhau như muốn hỏi "tiếp theo phải làm gì bây giờ?".

Tùng "khềnh" hiến kế ngay, cái đầu của chú út này quả là đa mưu và nghĩ rất nhanh :

- Kim chân hẩn, chỉ có cách loại trừ phương tiện. Tụi này đi xe ôm, ông xe vẫn đang chờ kia, việc này... để tớ phụ trách. Xe ôm và xích lô toàn tập kết ở đầu đường, từ đây vào ngôi nhà ma quỷ kia không có nữa đâu, nên ăn xong, không có phương tiện, mấy "con bạc" kia buộc phải đi bộ vào, đó là cách kéo dài được thời gian một ít... Tiếp đến việc bày kế "dụ" hẩn phải quay trở lại "tiệm cầm đồ", còn lại ba cậu sẽ thực hiện trong thời gian này. Theo tớ, cách tốt nhất,

là một cậu... đóng giả là con người chủ tiệm cầm đồ, nghĩ ra lý do gì đấy gọi hắn về...

- Thông minh, thông minh, chú còi khá lắm - Sơn "sợ" khen - kể ấy quả là "đắc sách". Theo tớ, Mèo Con nhận vai trò này, vì cậu là con gái, ít bị nghi ngờ hơn. Tớ sẽ đi làm "vệ sĩ" bảo vệ cho cậu, yên tâm chưa ? Ka-ra-te phối hợp với Tê-cuôn-đô thì còn sợ gì nữa.

- Tớ có sợ gì đâu, nhưng đóng kịch... thì phải có "kịch bản" chứ, chẳng hạn ra gặp nó, tớ sẽ nói sao ?... - Tuyết tỏ ra tự tin nhưng còn chưa biết lấy lý do gì để tiếp cận con bạc cầm đồ kia cả.

- Ô, dĩ nhiên, dĩ nhiên là có "kịch bản" rồi, chẳng lẽ tớ bảo cậu ra để nhìn nó... ăn à?

Tuyết cấu vào vai Sơn "sợ" một cái rõ đau. Tùng thấy thế nói ngay : "Cấu ông vô sư khác gì phũ bụi !". Sơn "sợ" nhăn mặt kêu : "Thôi, xin bố, đừng có cho con đi tàu bay giấy, đứt cả thịt người ta ra rồi đây này..."

Sáng này giờ không nói gì, lên tiếng :

- Thế còn tớ, đứng xem các cậu đóng kịch à ?

- Cậu đi với tớ - Tùng nói - việc này phải hai người mới hợp lý và chắc ăn, chỉ cần ta đưa được ông xe ôm kia ra khỏi địa bàn là xong. Cậu có nhiệm vụ đạp xe theo, chờ tớ

về, thế thôi... Còn phải hiệp đồng với cánh Sơn - Tuyết chứ... Thôi nào, mau lên, kéo hai tay kia "nhậu" xong lại không kịp đâu.

Tùng xăm xăm tiến lại người lái xe ôm chờ hai tay cờ bạc lúc này, Sáng cũng bước theo. Tùng quay lại gắt :

- Ô, dở hơi, đã nói thế rồi còn theo tớ làm gì. Cậu ra lấy xe đạp nhanh lên ! Tớ đi đâu cậu theo đấy...

Rồi chẳng biết cu "khểnh" nhà ta uốn ba tấc lưỡi thu phục ông xe ôm thế nào, kì kèo, năn nỉ, mà cả một lúc, ông xe cũng mất trước mắt sau, len lén nhìn hai thực khách trong bữa nhậu chưa tàn cuộc, quyết định "bỏ con săn sắt, bắt con cá rô", nổ máy xe, chở Tùng "khểnh" đi luôn. Sáng "lợn" đặt sẵn chân trên bàn đạp, chỉ chờ có thế, lập tức nhập vào "cuộc đua" không cân sức một cách miễn cưỡng...

Trong này, Tuyết và Sơn "sợ" thấy đã loại trừ được phương tiện của đối phương, sau mấy phút hội ý thỏa thuận "kịch bản", Tuyết chuẩn bị lao vào "sân khấu". Trước khi đi, Sơn "sợ" bảo :

- Bọn mình còn lại một xe đạp, cậu cứ đi, đạp thẳng vào tận nơi bọn họ ngồi ăn. Còn tớ, tay Sinh biết mặt rồi, tớ sẽ ở vòng ngoài, yểm hộ cho cậu khi cần thiết. Cứ thế nhé, đi đi...

Tuyết Mèo con buộc lại cái nơ xanh sau đuôi tóc, ngồi lên xe đạp vòng ngay vào chợ, hướng đến sạp hàng ăn hai con bạc đang ngồi. Cái xe mi-ni phanh "két" lên một tiếng làm mọi người quay ra.

- Xin lỗi, cho hỏi, anh có phải là anh Sinh không ạ ? - Mèo Con nhìn thẳng vào mặt gã thanh niên đang ngồi xĩa răng, giọng rất nghiêm túc, mặc dù, nghe Sơn "sợ" nói, cô đã biết tông người tên Sinh là ai rồi.

- Ủ, tao đây, Sinh đây. Mày ở đâu, hỏi có việc gì ?

Tuyết như thôi miên gã nọ, nói về giữ ý trước nơi đông người :

- Anh ra đây, có việc cần nhắn anh...

- Ai nhắn ? - tay Sinh hỏi, nhưng cũng đứng lên, thấy dáng dấp "bí mật" của cô bé, đành phải bước ra.

- Mẹ em nhắn anh quay lại ngay, hình như...

Tuyết chưa nói hết câu, Sinh cau gắt hỏi dồn :

- Khổ quá, nhóc con, nhưng mẹ mày là ai mới được cơ chứ ?

- Mẹ em... ở "tiệm cầm đồ", các anh vừa vào, nhắn các anh quay lại ngay, có việc cần lắm...

- A... - tay Sinh hạ giọng - thì ra mày là con bà chủ. Thế có việc gì, mày biết không ?

- Em không rõ lắm, mẹ em chỉ dặn đuổi theo tìm bằng được anh về ngay, nghe đâu "trục trục" gì về giấy tờ xe hay nhầm lẫn tiền nong gì đó...

- Về bảo mẹ, tội tao đang bận ! Chiều sẽ mang tiền ra chuộc xe ngay...

- Không được đâu, nếu các anh không về bây giờ, họ "bắt" mất xe máy. Họ bảo xe gian, giấy tờ giả... Chiều anh có ra cùng chẳng còn mà chuộc đâu...

Tay Sinh gãi đầu, giậm chân tức tối :

- Lão ! Thăng nào dám bảo xe gian, nhận xằng của tao - nó hăm hăm ngoắc tay đưa bạn đi cùng - Đi với tao ! Quay lại, xem thằng khốn nạn nào dám chơi qua mặt mình, đi !...

Tay bạn đứng lên, như chợt nhớ ra :

- Làm gì có xe, đi bộ à, lão xe ôm biến đâu mất rồi còn gì !...

Sinh cũng nhớ ra, nhìn quanh quẩn như tìm kiếm, rồi quay lại bảo Tuyết :

- Xe đạp của mày có đèn được không, cho bọn anh mượn...

Tuyết nhanh trí :

- Xe của em lớp non, bánh bé, đi chả nhanh hơn bao nhiêu, mới lại, em còn phải đi mua cho mẹ em mấy thứ lặt vặt nữa... Các anh thông cảm !

Nói rồi, như khẳng định màn kịch đã đạt hiệu quả, Tuyết vòng xe, đạp đi. Ra đến

đầu đường, đã thấy Sơn "sợ" nhảy tót lên đằng sau. Hai gã cờ bạc nhìn cảnh tượng ấy, lăm lăm : "Con ranh, tí tuổi đã cặp kè bạn trai, thế mà nó dám bảo là xe non lớp...".

Ngồi đằng sau Tuyết, Sơn hỏi nhanh :

- Thế nào ? Kết quả chứ, chúng có chịu quay lại không ?

- Xong rồi, họ đang trở lại "tiệm cầm đồ" đấy...

- Tốt rồi ! Cậu phi luôn trước đi. Phải bố trí lực lượng đón lõng. Xuống để tớ đạp cho...

- Nay, đừng coi thường con gái nhớ - Tuyết bắt đầu "guồng" nhanh - chưa chắc cặp giò của cậu đã khỏe bằng "đây" đâu ! Giữ chặt vào, rơi xuống đường là không ai nhặt đâu đấy.

Sơn "sợ" chưa kịp bấu môi, thì đã thấy gió ù ù bên tai, chiếc xe lao trên đường quá là nhanh. Mèo Con nhồm hẫng lên, không thềm ngồi trên yên xe, dồn hết sức vào hai bàn chân điều khiển chiếc xe phóng như tên bắn trên đường...

Gần đến "tiệm cầm đồ", Sơn "sợ" và Tuyết đã thấy Minh, Hạnh, Sáng, Tùng "khểnh" đứng cách cửa hàng độ năm, sáu mét cùng một chú công an, mặc sắc phục, đeo súng hảnh hoi. Hai cô cậu cho xe dừng lại, máy trình sát chạy ra đón, nắm ngay lấy tay lái, hỏi :

- Tình hình thế nào ?

Tuyết vừa thở vừa nói, chủ yếu cho chú công an nghe :

- "Đối tượng" đang quay về đây - "Tiệm cầm đồ", tớ nói đối là con bà chủ, bảo phải ra ngay, có kiện cáo nhậm lẫn về giấy tờ, tiền bạc gì đấy, đại khái ý muốn nói là có kẻ khác đến nhận là xe của họ, nên hai người tức lắm, đi ngay...

- OK ! - Cả mấy đứa đều reo lên, quay ra chú công an - Đến phần này, chú thực hiện tiếp, chúng cháu chỉ đứng ngoài xem thôi, nhé...

Chú công an cười, nói nhỏ rất thân mật:

- Đúng là bạn bè con ông đội trưởng hình sự, giỏi lắm ! Được, đến đây là việc của chú. Nhưng, trước hết, phải chỉ cho chú biết: Sinh là cậu nào ?

Sơn "sọ" nói luôn :

- Là tay cao hơn, để râu mép, mặc áo lanh hoa mỏng, quần bò...

Vừa lúc ấy, thấp thoáng từ rất xa, đã thấy bóng hai gã thanh niên đang đi tới. Sơn chỉ tay cho chú công an, nói khẽ :

- Kia, chúng kia rồi, tay Sinh đi ở phía ngoài. Bây giờ, chúng cháu phải làm gì ? Chú ra lệnh đi...

- Tất cả các cháu tản ra, không tập trung ở đây. Riêng cháu này - chú công an chỉ Tuyết - cháu vừa "đóng vai" con bà chủ

tiệm chứ gì ? Vậy phải ở trong tiệm chứ ! Cháu vào cùng chú...

Thế là cả bọn phân tán mỗi đứa một nơi, nấp vào các gốc cây, cột đèn và những hiên nhà khuất. Còn Tuyết và chú công an, nhanh chóng vào trong "tiệm cầm đồ"... Chỉ riêng Sơn "sọ", lúnh quính chẳng biết cất cái xe đạp của "con gái bà chủ tiệm" ở đâu, nửa định dừng ở gốc cây trước cửa hàng, nửa định dắt đi tìm chỗ để khác, cứ loay hoay, phân vân mãi, đến lúc ngẩng lên thì đã thấy hai gã "đối tượng" đi sắp tới nơi, cu cậu đành cứ để xe ở đấy (nhưng không lẽ lại chạy đi, vô lý quá, ai lại để xe đạp ở cửa nhà người ta, rồi đi chỗ khác ! ? Thế là Sơn "sọ" bèn nảy ra giải pháp "tình thế"), điềm nhiên về phớt đời bước thẳng vào "tiệm cầm đồ", chẳng thèm liếc nhìn ông bạn hàng xóm cũng đã gần tới nơi.

Bên trong cửa hàng cầm đồ, chú công an và Tuyết Mèo con chắc đã làm việc cấp tốc với bà chủ, nên cả hai đều tạm lánh ở nhà trong, phía ngoài quây, chỉ còn mỗi bà chủ đang đứng đấy. Sơn làm bộ như khách, đứng ngó xem ngăn tủ kính để các đồ mẫu, thì Sinh và gã bạn đã vào tới nơi. Tay Sinh, chắc cũng nhận ra cậu láng giềng quen mặt, nhưng lại nhớ tới lời "con bà chủ" lúc nãy, lên tiếng hỏi không được thiện cảm lắm :

- Mày đây à ? Mày cũng làm gì ở đây đây ?... Hay là chính mày đến nhận... (hắn định nói "nhận xăng chiếc xe của tao", nhưng lại thôi).

- À, chào ông anh, ra ngó nghiêng xem có "giải quyết" được cái gì của ông già không, bí tiền tiêu quá...

Chợt gã bạn Sinh như nhận ra điều gì, bảo :

- Hình như... thằng ôn này vừa đi với con ranh con bà chủ lúc nãy... Đúng, đúng rồi, cũng bộ quần áo này mà...

Tay Sinh hình như cũng nhớ ra, hỏi ngay :

- Mày quen con bé à ? Thế mà còn vờ vịt xem xỏ gì. Bọn choai bây giờ máu thật, chẳng biết sợ ai, vô tư như cái ví... ha... ha... hôm nào tao sang tao mách bố mày cho mà xem, biết điều thì "đút lót" ông anh đi...

Rồi hai gã quay vào quầy :

- Thế nào bà, có chuyện gì thế ? Nhầm lẫn tiền nong, giấy tờ thế nào mà chưa đi khỏi đã gọi lại thế ?

Bà chủ đứng lặng im, chưa kịp trả lời, thì từ buồng trong, chú công an đã bước ra :

- Chúng tôi cho gọi anh lại, để làm rõ nguồn gốc chiếc xe máy anh vừa cầm cố...

- Xe của nhà cháu, cháu có quyền bán hoặc cầm đồ...

- Nhưng cả anh và chủ hàng đã vi phạm quy định hiện hành. Anh có giấy tờ sở hữu nào để chứng minh đây là xe máy của anh ? Đã không có giấy tờ xe, lại còn cầm đồ lấy tiền, buộc chúng tôi phải nghi ngờ, tạm thu chiếc xe và mời anh về đồn khai báo. Còn việc nhận tài sản không có giấy tờ sở hữu, lỗi thuộc về nhà hàng, chúng tôi sẽ xem xét, xử lý sau. Bây giờ, mời anh theo tôi về trụ sở công an phường, yêu cầu bà chủ dắt theo chiếc xe đi cùng chúng tôi...

Bà chủ tiệm cầm đồ, bấy giờ mới lo sợ mất của, nước mắt vòng quanh, lu loa khóc lóc :

- ... Nhưng mà trước hết chú phải bảo nó... trả lại tôi tiền đã chứ... Nó cầm mười triệu bạc của tôi rồi, sao lại mang xe đi được...

Hai con bạc, thăm thì, trao đổi gì đó với nhau rất nhanh, tay Sinh tự nhiên tỏ ra bướng bỉnh :

- Cháu không làm gì sai cả, xe của cháu, cháu có quyền làm gì chẳng được...

- Anh đã không đủ giấy tờ chứng minh điều đó...

- Thế bây giờ cháu có giấy tờ thì sao... - nói rồi tay Sinh móc túi lấy ra tấm giấy chứng nhận sở hữu xe, đưa cho chú công an.

Chú công an cầm xem tấm thẻ, một thoáng suy nghĩ, và hình như chú hơi bối rối

thật, đang chưa biết xử trí ra sao, thì bà chủ hàng tru tréo lên :

- Á à, mày có giấy trong túi, mà không chịu đưa cho bà, để bây giờ bà phải liên lụy... quần lạt lọng, khốn nạn...!

- Nhưng cháu đã bảo cháu không bán, chỉ "đặt" lấy ít tiền, chiều sẽ ra chuộc lại ngay cơ mà...

Chú công an nắm ngay lấy thời cơ :

- Chiếc xe trong tiệm cầm đồ không có giấy tờ, chúng tôi có quyền tạm thu giữ. Còn nếu anh có giấy tờ, mời mang lên trụ sở, lập biên bản nhận lại...

Tay Sinh nói cứng :

- Thế nếu bây giờ, cháu giao giấy tờ cho bà chủ đây, xe của cháu, giấy tên cháu, coi như là sự mua bán, đã đủ hợp pháp chưa, chẳng vi phạm gì cả...

Bà chủ đổi giận thành mừng, hồ hởi :

- Được, cậu đưa giấy đây, nói thế ngay từ đầu có phải đỡ phiền phức, khó dễ không... Để chú công an còn về nghỉ ngơi, làm mất thì giờ người ta quá...

Thấy có vẻ thắng thế, tay Sinh chìa tấm đăng ký xe ra cho bà chủ, nói mạnh với chú công an :

- Tôi bán xe cho bà này đây ! Còn gì để nói không ?

Vừa đúng lúc ấy, một chiếc xe xích lô đỗ ở cửa tiệm cầm đồ, theo bên cạnh là xe đạp

của Quang "sọt" và Sơn "mặt già". Trên xe, một thiếu phụ tuổi ngoại tứ tuần, nhưng đáng dấp nhanh nhẹn, tháo vát, theo tay chỉ của hai cậu bé, tất tả bước vào cửa hàng cầm đồ với vẻ giận dữ và nghiêm khắc lắm.

Khi Tay Sinh vừa nói khỏi miệng cái ý định "bán xe" cho bà chủ cầm đồ hồng "hợp pháp hóa" hành vi của mình, thoát khỏi sự can thiệp của chú công an, thì hắn nghe sau lưng có tiếng nói :

- Giỏi ! Mày dám mang cả xe của nhà đi bán à, thằng mất dạy, đã thế còn nói dối cả tao nữa. Trời đất ơi ! Thế này có khổ thân tôi không, sa đà dính dáng vào cái thói cờ bạc, là mày giết mẹ mày lúc nào không biết đấy... Mang ngay xe về giả tao, xe để làm để ăn, chứ không có đâu để mày đi cầm đồ đánh bạc !...

Bà mẹ xăm xăm nắm cổ áo cậu con, kéo xềnh xệch vào sát quây, nơi bà chủ đang thuôn mặt chứng kiến hoạt cảnh bất ngờ của hai mẹ con, nói rất to :

- Nó mới mười bảy mười tám tuổi đầu, lấy xe của bố mẹ mang đi mà bà cũng cho cầm đồ, thật là vô lương tâm. Bà chỉ nghĩ đến cái lợi của mình, mà không nghĩ đến sự hư hỏng tệ hại của lớp con cháu, tiếp tay cho bọn chúng cờ bạc, rượu chè, phạm pháp... Bà phải trả lại ngay cho tôi cái xe, bà đã đưa cho nó bao nhiêu tiền ?

- !!!...

- Tiệm cầm đồ mà như thế này, thì có khác nào phường gá bạc...

Tranh thủ lúc ấy, Sơn "sợ" nháy Tuyết Mèo con "chuẩn bị rút"! Cô nàng len lén đi vòng qua sau lưng mọi người, rồi cẩn thận đến bên chú công an: "Cháu xin phép chú, chúng cháu về trước ạ..." rồi cùng Sơn biến nhanh ra cửa. Hai gã thấy vậy, tròn xoe mắt nhìn theo, không thể hiểu nổi thực hư ra sao nữa. Tay Sinh, từ lúc bị mẹ xuất hiện bất ngờ bắt quả tang cầm đồ cờ bạc, mặt cắt không còn hột máu, cứ cúi đầu đứng như cây cột giữa cửa hàng. Cho đến lúc chú công an bước tới, bảo:

- Cậu đã đặt cái xe để lấy bao nhiêu tiền, mang ra trả lại người ta, rồi mang xe về cho mẹ. Tội của cậu, chúng tôi sẽ xử lý sau. Báo để cậu và bà mẹ biết, như vậy là may mắn cho gia đình đấy. Nhờ có các em đội viên thiếu niên nhỏ tuổi kịp thời giúp đỡ và thông báo, nên cậu còn kịp lấy lại xe, gặp mẹ và hôm nay về có thời gian suy nghĩ thêm về hành động dại dột của mình. Vì cũng trong lúc này, ổ cờ bạc mà các cậu định quay lại để tiếp tục "nướng" nốt số tiền cầm đồ bằng xe máy, đã bị lực lượng công an vây bắt toàn bộ. Bà và cậu phải cảm ơn mấy đứa trẻ ngoài kia - (chú công an chỉ tay ra đường, nơi Sơn "sợ", Tuyết, Sáng, Tùng, Sơn

"mặt già" và Quang đang tùm nhau lại bàn tán), chính chúng đã cứu cậu nhà khỏi vào trại giam hôm nay đấy!...

Tất nhiên, tiếp sau đấy, việc tay Sinh hoàn lại số tiền đã nhận để mang cái xe máy về với mẹ, được diễn ra trước sự giám sát của chú công an, và bà chủ tiệm cầm đồ buộc phải ký vào biên bản thừa nhận đã vi phạm quy định hành nghề kinh doanh, tiếp tay cho các hoạt động phạm pháp.

Bên ngoài, Sơn "sợ" trách Tuyết:

- Cậu máy móc quá, lẽ phép không phải lúc. Vừa nãy đã nhận là con gái bà chủ tiệm, mà lúc ấy, ngay trong tiệm, lại ra "Chào chú cháu về", đến là... giấu đầu hở đuôi...

Tuyết cãi luôn:

- Xong việc, còn đóng kịch làm gì nữa, chẳng lẽ tớ phải ở đấy làm con bà chủ luôn chắc. Chính cậu mới sắm vai vụng thì có, họ đã biết thừa cậu vừa đi với tớ, lại còn nói dối "đến xem hàng" - Tuyết kéo dài giọng - May mà hai gã đang mải quan tâm chuyện của bà chủ, nên mới lơ đi cho qua đấy thôi. Trinh sát đặc nhiệm gì mà... nói dối cũng không biết đường...

Sơn chẳng biết phản ứng, chống chế gì, hai tai đỏ dừ lên, vừa hay lúc đó Minh "tổ cú" và Hạnh "chè đậu" đèo nhau đến, tay mỗi đứa đang vẫn cầm một chiếc kem que

đang mút dở. Xe vừa dừng, thì hai chiếc kem nhanh chóng bị Sáng và Tuyết "đoạt" mất, gặm ngay một miếng to, sau đó mới chuyển tay qua các đồng sự khác. Đến lượt Tùng "khềnh" thì hầu như chỉ còn cái que không, song chú út vẫn tận dụng triệt để, quyết không cho cái que còn dính một chút nước ngọt nào.

Minh và Hạnh thông báo : "Toàn bộ ổ cỡ bạc đã bị các chú công an bao vây tóm gọn, bắt giải các con bạc và chủ chứa - (cái thằng cha "mọc" lên ở mái nhà ấy) đi bằng xe mô tô ba bánh, thu giữ rất nhiều tiền, vàng, đồng hồ và xe đạp, xe máy. Hiện ngôi nhà đã được dán giấy niêm phong. Đó không phải là nơi "tàu lượn gãy cánh" nữa, mà là nơi "sòng bạc gãy cánh" !

Cả bọn cười đùa kéo nhau dắt xe đi bộ về, và đương nhiên, tốp trình sát giành phần thắng trong cuộc thi tìm kiếm tàu lượn, giạt giải thưởng 100 ngàn, biết khó thể nuốt trôi một mình, nhất lại trong không khí hưng khởi của niềm vui vừa phá được vụ án không định trước, bàn nhau góp tiền, chiêu đãi cả bọn một châu ốc luộc thả phanh.

Tám cái kim tôn nhể nhoay nhoáy, vỏ ốc chất đồng cao dưới chân mỗi cô, cậu, nước chấm tiếp liên tục... đến mức cô chủ hàng

phải sai người về lấy ốc ra luộc thêm tại trận.

Trước đây, cái món "chọc xiên" này là sở trường của Sáng "lợn" và Quang "sọt", chưa trận nào có ai theo kịp, chứ đừng nói vượt nổi tốc độ... bốc - ném của hai cậu. Vậy mà hôm nay, có thêm Tuyết và Hạnh, thì Quang và Sáng lại chưa là cái "đỉnh" gì sất, vận tốc của hai đứa có nguy cơ tụt hậu trông thấy, bằng chứng là đồng vỏ ốc dưới hai cái đầu gối của mỗi chị lù lù cao hơn hẳn các chàng trai. Tùng "khềnh" vốn lưỡi ăn quả vật, liếc sang hai ả tóc dài, lè lưỡi, nói :

- Khả năng điều tra vụ án thì ai cũng biết rồi, không nói nữa. Nhưng đánh giá vào lúc này, thì hai bà lảng giềng của tớ xứng đáng là "La sát" hơn cả "trình sát" !...

Mèo Con và "chè đậu" hơi đỏ mặt, nhưng thao tác và vận tốc... nhể vẫn không giảm là mấy...

CÁC TRINH SÁT ĐI TRẠI HÈ

Như chúng ta đã biết, trong chiến dịch "truy tìm tàu lượn gây cánh", tốp trinh sát của Minh "tổ cú" đã gõ cửa nhầm... đúng nhà cô giáo hiệu phó, và bởi thế, may mắn được biết trước kế hoạch tổ chức cắm trại hè của nhà trường.

Sau cuộc thi tìm xác tàu lượn, cũng đồng thời phát hiện ra một ổ cờ bạc tương đối lớn, các cuộc gặp gỡ buổi sáng của các trinh sát chủ yếu bàn đến chuyện đi trại hè, sôi nổi và hào hứng hơn bất cứ chủ đề nào. Chúng thống nhất với nhau : mỗi người sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng và mang đến nơi cắm trại một trò chơi bí mật, không nói trước để tăng sự hồi hộp và hấp dẫn.

Sơn "sọ" lớp trưởng được cô giáo chủ nhiệm giao nhiệm vụ thông báo cho các bạn ở lớp và phân công cụ thể mọi công việc để cuộc cắm trại hoàn thành tốt đẹp. Chỉ trong một ngày, 8 trinh sát (trong đó có Tuyết và Hạnh, lại không cùng khối 7 - đã được Sơn

xin phép cô cho tham gia cắm trại kỳ này - vì đợt cắm trại tới chỉ dành riêng cho khối lớp 7 mà thôi) đã như những con thoi, theo địa chỉ của cô giáo cung cấp, thông báo được cho toàn bộ học sinh trong lớp đến tập trung để nghe phổ biến và phân công chuẩn bị trại hè.

Cô giáo Hà nêu mục đích, yêu cầu và nội dung chương trình của buổi cắm trại rồi giao cho cậu trưởng lớp tiếp tục điều hành lớp trong buổi sinh hoạt ngoại khóa này. Sơn "sọ" đã không phụ lòng tin của cô giáo chủ nhiệm, nó phân công tỉ mỉ từng cá nhân, từng tổ chuẩn bị mọi dụng cụ, phương tiện cần thiết, từ cái tăm, bát, đĩa, cốc, chén... cho đến cọc, dây, vỏ chăn, ni-lông... rồi cả thuốc chống say xe dành cho các bạn yếu nữa. Cô Hà rất hài lòng. Cô vui sướng và tin tưởng cái tập thể lớp 7Z3 gần gũi và thân thương này. Cô thông báo cho bọn trẻ biết rằng, năm học lớp 8 tới, cô lại được tiếp tục làm chủ nhiệm lớp, cùng các em học tập và rèn luyện cho đến năm cuối cấp.

Cắm trại ở sân trường, hay trong nội thành thì đã quá quen thuộc đối với các cô cậu, nhưng được đi xa, ra tận một huyện ngoại thành, lại là nơi có di tích lịch sử nổi tiếng được xếp hạng như lần này, quả thực mới là lần đầu tiên đối với bọn trẻ. Nên chúng háo hức, bàn tán, tranh luận sôi nổi

suốt cả buổi sáng, mà chẳng đứa nào muốn về sớm. Mọi việc phân công chuẩn bị cho từng bộ phận đã xong, Sơn hoàn thành nhiệm vụ cô Hà giao cho. Bao giờ cũng vậy, trước cô giáo chủ nhiệm, Sơn trở nên nghiêm trang như một người lớn thực sự. Với cương vị lớp trưởng một lớp đầu bò đầu bướu ngay từ năm lớp 5, cô Hà nhận thấy ở Sơn một khả năng điều hành và quản lý các bạn hiếm thấy. Cậu bé có đủ bản lĩnh và uy tín thuyết phục, khuyên nhủ các bạn. Từ một lớp điển hình của trường với nhiều học sinh cá biệt, bây giờ 7Z3 đã trở thành lớp tiêu biểu về mọi phong trào, dẫn đầu toàn trường về thành tích thanh toán diện học sinh yếu kém. Có được điều ấy, cô giáo Hà phải thừa nhận một phần do nỗ lực đóng góp hiệu quả của cậu lớp trưởng giỏi võ và nhóm bạn đặc biệt của cậu. Hơn ba năm được cô giáo dìu dắt, bồi dưỡng công tác lớp trưởng với một tình cảm thương yêu chân thành, tấm lòng độ lượng, nghiêm khắc và niềm tin cậy như đứa em trong gia đình. Đáp lại tấm lòng của cô, Sơn cũng cố gắng hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ được giao và chưa bao giờ để cô giáo phải thất vọng về mình.

Đáng kể nhất trong lần cắm trại này, phải nói là 8 thành viên trong nhóm đặc nhiệm nhà ta. Chỉ vài tháng trước, hồi cả

bọn đi biển, quân số mới có 6 người, giờ thêm 2, lại là con gái nữa, nên cái không khí chuẩn bị lên đường nhộn nhịp khác hẳn. Lại thế, hai cô nàng kém hẳn một lớp, vậy mà hầu như làm đảo lộn tất cả tinh thần của sáu chàng đàn anh. Thói văng tục nói bậy của cu Sáng hầu như mất hẳn, chú còi "khềnh" thấy người lớn hẳn lên, Minh, Quang, Sơn "sợ" thì luôn trịnh trọng và ăn mặc chải chuốt hơn, chỉ có Sơn "mặt già" hình như vẫn thế, tình cảm của cậu ít khi biểu lộ ra ngoài. Nhưng thực ra, như chúng ta đã biết từ câu chuyện em bé lạc ngày trước, Sơn "mặt già" vốn rất thích có em, nhất là em gái, nên tuy không nói gì, mọi cử chỉ của cậu chủ quán karaôkê tỏ ra rất quý mến và chiều chuộng hai nữ trình sát lớp dưới này. Từ với hộ cảnh lá me, phần mấy hột ô-mai, gói bánh "bimbim", cho đến chữa cái phanh, lắp lại cái xích xe đạp tuột... Sơn "mặt già" đều xăng xái xắn tay làm cho hai bạn nhiệt tình, chu đáo.

Cuộc họp nhóm đặc nhiệm dành riêng cho chủ đề cắm trại được tổ chức trước ngày lên đường hai hôm, tại nhà Tuyết Mèo con. Tuy đường đến khu E có xa hơn một tí đối với đa số các thành viên trong nhóm, nhưng cả năm chàng Minh, Quang, Sơn "sợ", Sơn "mặt già" và Sáng đều có mặt đầy đủ trước giờ quy định. Lại oái oăm, duy nhất chỉ có

Tùng, ông bạn hàng xóm ở đối diện với nhà Tuyết và Hạnh, thì lại đến muộn những 15 phút, làm cả bọn chờ sốt cả ruột.

Đến lúc Sáng "lợn" bực mình, bảo "đến giờ quy định, cứ họp, không chờ nữa" thì vừa vặn Tùng "khến" đẩy cửa mò vào, nhoén miệng cười... trù, vừa khoe vừa để thanh minh :

- Kỳ cắm trại này, tớ sẽ hiến các cậu một trò chơi cực kỳ hấp dẫn, bảo đảm cậu nào cũng sẽ mê cho mà xem. Nhưng, như hôm trước, thỏa thuận mỗi người nghĩ và bày một trò, tớ e rằng nhiều quá. Theo chương trình thì buổi sáng đi thăm quan, buổi chiều vui chơi tại các lớp, buổi tối tổ chức "Đêm lửa trại", sáng hôm sau đi thăm thêm một vài di tích lịch sử nữa rồi về luôn... Như vậy, thời gian để tụi mình được chơi tự do cũng chỉ trong một buổi chiều, ít quá. Trong khi đó, ta có những 8 người, nghĩa là 8 trò chơi, thì làm sao chơi hết được... Theo tớ, bãi bỏ phương án "bí mật" đã nói lần trước, mà hôm nay trình bày công khai luôn, mỗi người thông báo trò chơi của mình như thế nào, lần lượt. Sau đó, chọn một vài trò xuất sắc, hấp dẫn nhất, cùng biểu quyết. Ai được đa số hơn, thì chọn trò chơi của người đó, vừa công bằng, vừa đỡ phí thời gian suy nghĩ, chuẩn bị mất công...

Tùng chưa nói hết, Sơn "mặt già" đã chen vào :

- Trò chơi có gì mà phải chuẩn bị mới suy nghĩ... cậu cứ làm như chuẩn bị đi thi không bằng...

- Thì rõ ràng là thi còn gì nữa, thi ai có trò chơi hay ! Chẳng hiểu cái trò của cậu nó thế nào, chứ trò chơi của tớ phải soạn thảo, chuẩn bị công phu lắm, suốt từ trưa đến giờ mới xong đấy. Chính vì thế nên tớ mới đến muộn một lát... - Tùng cố bảo vệ ý kiến của mình.

- Thôi đi bố ạ ! - Sáng "lợn" phang luôn - đi họp muộn thì cứ nhận quách khuyết điểm cho... tiến bộ, làm gì phải nêu lý do lý trấu mất thì giờ. Thế trò chơi của cậu gồm những quái quỷ gì mà phải "soạn thảo" nào, kể đi...

- Kể sao được ! Bí mật !

- Đấy nhé, cậu vừa đề nghị tất cả trình bày công khai, mà riêng cậu lại muốn bí mật, nghe có vô lý không ?...

- À... ừ... tại... tất cả phải nhất trí thế đã, chẳng lẽ một mình tớ tiết lộ, còn các cậu lại im thin thít không hé răng. Đây chẳng đại đâu...

Mèo Con tham gia ý kiến :

- Sở dĩ các cậu chọn nhà tớ để họp, là có ý bàn về vấn đề "hậu cần", tức là bếp núc thức ăn do hai chúng tớ phụ trách. Còn về trò chơi, đã nói từ hôm trước, không bàn lại

nữa. Ai chẳng muốn bí mật, chưa biết ai hơn ai, hay dở thế nào, nhưng thế mới hồi hộp chứ. Tớ nhất trí theo quy định cũ, bí mật cho đến phút chót. Còn tùy thuộc thời gian cho phép, chọn trò nào, của ai để cùng chơi, lên đây tất cả sẽ quyết định.

Cả bọn nhao lên theo Mèo Con :

- Nhất trí, nhất trí như cũ ! Bí mật đến phút chót...

Tuyết vẫy Hạnh đứng lên, tay cầm một tờ giấy ghi đặc chữ, nói tiếp :

- Bây giờ đến phần của chị em. Trước hết, báo để các cậu biết : Đồ xanh đã ngâm, gạo nếp đã vo, lạc, sắn, vùng, dừa, ớt, chanh, mì chính... Tóm lại mọi thứ chúng tớ đã chuẩn bị đầy đủ, sớm mai, đúng giờ G - tức là 3 giờ sáng, nhà bếp sẽ phát hỏa để tiến hành nấu nướng những món mang đi ăn bữa sáng mai. Sau đây, Hạnh sẽ đọc bảng thực đơn để các cậu nghe, nếu thấy thiếu hoặc cần bổ sung gì, thì phát biểu luôn nhé. Còn bữa chiều, theo quy định của nhà trường, sẽ do các cô bác trong ban phụ huynh "đạo diễn" và thực hiện từ A đến Z.

Hạnh "chè đậu" mở tờ giấy gấp, bắt đầu đọc. Thật là ngoài sức tưởng tượng của các cậu nhà ta, chưa bao giờ đi cắm trại mà tụi con trai các cậu lại được ăn nhiều món đến thế, mà toàn những thứ cầu kỳ, phải chuẩn bị công phu mới làm được, như xôi

vùng dừa, bánh khúc, xôi lạc, đỗ xanh, bánh sắn hành mỡ, bánh gối tương ớt dừa gộp... cả những món tráng miệng như hoa quả, kẹo bánh, nước chè tươi đều được kê đầy đủ trong thực đơn của hai chị đầu bếp nhóm, làm cả bọn không khỏi tặc lưỡi khâm phục. Đúng là năng khiếu và thiên tính của bọn con gái có khác, chỉ có mỗi hai đứa mà giỏi thật, làm biết bao nhiêu món, mà toàn món khó cả. Cứ như mọi khi đi cắm trại, mấy ông tướng nhà ta chủ yếu chỉ nghĩ chuyện chạy nhảy vui chơi, cứ xuống quách dưới chợ, hay thậm chí ngay ở cổng trường, mỗi thằng làm một ổ bánh mì pa-tê đút túi dết, là xong ! Đến khi tới trại, trưa bỏ ra ăn "tập thể", các ông quý sứ đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy toàn bánh mì là bánh mì. Lại chẳng mấy đứa mang nước, ăn xong nháo nhác rủ nhau đi tìm cái uống, cuống cuống như vừa đi qua sa mạc đến nơi không bằng.

Nghe xong bảng kê các món ăn được chuẩn bị mang đi do Hạnh đọc, Tùng "khểnh" - vốn chưa hết ức Mèo Con chuyện "bỏ phiếu chống" ý kiến của cậu lúc này - tìm cách giáng trả :

- Tuyết vời ! Toàn những món đặc sản cả, nghe mà nuốt cả nước miếng, phát thèm... Nhưng xin hai chị nhớ cho, "thực đơn" ngoài ý nghĩa là tờ đơn kê những món ăn, còn có nghĩa là có "thực" không đã,

nghĩa là những thứ viết trong ấy có thực không, hay chỉ thống kê đọc cho vui. Nếu cứ ngồi nghĩ để ghi vào giấy các món sơn hào hải vị... tớ có thể ngồi một lúc, kê ra hàng quyển. Trăm nghe không bằng mắt thấy, tớ đề nghị mọi thứ để lên tới trại duyệt luôn trên... mâm, là tiện nhất !

Sau ý kiến "bàn ngang" của Tùng "khềnh", lại còn vận dụng chơi chữ nữa, nổ ra một cuộc tranh cãi rối tinh rối mù về món này, món kia, bớt thứ nọ, thêm thứ khác... suốt gần tiếng đồng hồ mới chấm dứt, khi Minh "tổ cú" quyết định đứng lên, lái chủ đề sang nội dung "hoạt động nghiệp vụ" của các trinh sát ở trại hè. Minh nói :

- Ngoài những ý nghĩa của cuộc cắm trại mà cô giáo đã nêu như tham quan di tích lịch sử, danh lam thắng cảnh đất nước, gần gũi thiên nhiên, thay đổi không khí, tạo mối giao lưu đoàn kết bạn bè, vui chơi bổ ích lý thú... Thì riêng đối với tụi mình, cũng nên coi là một chuyến "dã ngoại" của nhóm đặc nhiệm, tranh thủ học hỏi tìm hiểu nghiệp vụ trinh sát qua các trò chơi và sinh hoạt của trại hè. Hơn thế nữa, đặc nhiệm hình sự tham gia trại hè còn phải có trách nhiệm giúp nhà trường và các thầy cô giáo bảo vệ an toàn cho các bạn trong suốt chuyến đi. Cho nên, để phục vụ cho công tác quan trọng và vinh dự cho dù rất thâm lặng này,

tớ đề nghị khi đi, các cậu nhớ mang theo sổ ghi, ống nhòm, đèn pin và mọi thứ cảm thấy cần thiết để đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra...

95

NHỮNG QUỶ SÚ TÓC DÀI

5 giờ sáng, sương đêm chưa tan, trời còn tối, những cột đèn cao áp dọc đường khu tập thể như ngái ngủ trong tiếng gà gáy lác đác đâu đó từ một vài căn hộ, bác Khoa bảo vệ rít một điếu thuốc lảo đảo, dụi đôi mắt còn cay xè, rồi lục tục mang chùm chìa khóa ra mở cổng trường. Thường thì giờ này bác còn đang ngủ, nhưng sớm nay, ngoài kia ồn ào tiếng trẻ gọi nhau í ới, cùng với những bước chân chạy nhảy rộn rịp, tiếng còi xe máy, chuông xe đạp náo nhiệt trong ánh đèn pin chiếu loang loáng. Tiếng động quen thuộc ấy làm bác vui, vì đã lâu lắm, từ ngày

nghỉ hè, chẳng mấy hôm nhà trường đông vui như thế. Quả thật, bác rất nhớ cái âm thanh nhộn nhịp dễ thương này, nó làm cho chẳng những khoanh sân trường, mà ngay cả tính ham làm việc của bác như sống dậy, năng động hẳn lên.

Lũ trẻ náo nức như đi trải hội. Chúng ăn mặc đồng phục áo trắng quần xanh như những ngày đầu tuần trong năm học, mũ ca-lô, khăn quàng đỏ, ba-lô, túi xách gọn ghẽ như ngày hội tòng quân vậy. Đội trống ếch vừa đi vừa gõ như đánh thức hàng phố dậy. Máy chực xe buýt đã đến từ bao giờ, như cũng vui lây cái không khí trẻ trung, sôi nổi ấy.

Sơn "sợ" tập trung lớp, kiểm tra quân số, trang phục, và hành lý đã phân công mang theo. Bao giờ cũng vậy, cho dù cô giáo chưa đến, cậu lớp trưởng đều biết tự động làm những công việc cần thiết của mình. Sáng "lợn" cẩn thận treo lên cả nóc ô-tô, buộc thật chắc cái "tàu lợn 21" của cậu trên ấy... khuôn mặt các trinh sát đặc nhiệm hơn hờ lạ thường. Hôm nay, trong hàng ngũ của lớp 7Z3, có thêm hai bạn gái nữa : đó là Tuyết và Hạnh.

Đúng 6 giờ, đoàn xe ô-tô chuyển bánh, đưa các em đi cắm trại hè ở một huyện ngoại thành, cách thành phố hơn ba chục ki-lô-mét. Trên chiếc xe của lớp 7Z3, các bạn

trai tự nguyện nhường ghế phía đầu xe cho các bạn gái. Đoàn ô tô mang theo tiếng hát vui tươi, sôi nổi của các em suốt cả chặng đường...

*

Sau cuộc thăm viếng đầu tiên một ngôi đền cổ ngay sau lúc xuống xe, lễ dâng hương tưởng niệm các chiến sĩ đã hy sinh tại nghĩa trang liệt sĩ địa phương, toàn trường tập kết trong thung lũng mây ngọn đồi, cuộc thi dựng trại bắt đầu. Chỉ sau hơn nửa tiếng, vùng đồi xanh tươi mọc lên chi chít những lều trại đủ màu sắc, trông thật vui mắt. Chính giữa trung tâm trại, một chiếc dù trắng mũi đỏ lớn được dựng lên trên chiếc cột cao, đó là trại chỉ huy của Ban phụ trách hội trại.

Chưa nói các lớp khác, chỉ riêng 7Z3 của cô giáo Hà do Sơn "sợ" làm lớp trưởng, đã có đến 6 lều trại rồi. Đó cũng là điều đặc biệt, hay nói đúng hơn, là biểu hiện ưu đãi của cô giáo chủ nhiệm đối với cậu lớp trưởng yêu quý này. Lớp chỉ có năm tổ, cấm năm trại. Riêng một trại dựng thêm, đặc cách dành cho ông lớp trưởng, và nhóm bạn mà chúng ta đã biết, các trinh sát đặc nhiệm C21.

Sơn cho các bạn dựng trại theo hình tam giác đều, mỗi cạnh của hình tam giác là 3 trại theo sáng kiến của tham mưu Tùng "khềnh", nó bảo "đấy là thế "ý giốc" của Gia Cát Khổng Minh đời Tam quốc, trận này khó phá lắm". Trại chỉ huy của lớp trưởng là một góc của hình tam giác, chiếm vị trí tiền tiêu - ngoài cùng.

Các loại võ chẵn hoa, chẵn màu, cả chẵn có hình con công con phượng, hình hoa hồng, thậm chí cả chẵn "song hỷ" có đôi chim câu đan cánh bay trên chữ "Hạnh phúc" cũng được huy động làm lều trại. Rồi dây cờ, dây hoa, giấy màu cắt hình thi nhau đem ra trang hoàng, khiến khu lều trại sặc sỡ màu sắc, thật vui mắt. Cổng trại nào cũng dán, treo biển tên phân đội, nổi bật, to tát, cứ như thể sợ lẫn với trại khác không bằng. Tại trại chỉ huy - (tuy nói vậy, chứ Sơn cho dựng là để dành cho cô giáo Hà và Hạnh, Tuyết, còn các cu cậu nhà ta thì ở tổ nào về tổ ấy chứ) - Có bày bàn thờ tổ quốc, ảnh Bác Hồ, khăn trải bàn, lọ hoa tươi. Bên dưới còn có cả đài cát-sét và đồng hồ để bàn, xung quanh chằng bộ đèn chùm quả nhót các màu nhấp nháy. Thì ra, cậu cán sự vật lý - Sáng "lợn" - đã lên mặt mang theo cả một hòm ắc-quy nho nhỏ dùng để thắp đèn và bật đài cát-sét. Chỉ riêng điểm này, thì trại của 7Z3 đã đứng vào hàng độc đáo và

văn minh bậc nhất trường rồi còn gì. Giữa lũng đồi hoang vu, mà vẫn có điện đèn nhấp nháy mới oách chứ.

Sắp tới bữa ăn trưa hôm ấy, các phân đội trưởng của từng trại được mời lên trại chỉ huy để phổ biến kế hoạch... ăn đột xuất. Hóa ra Quang "sọt" và Sáng "lợn" tí tễ hiển kế cho cô giáo và cả lớp : Tất cả năm trại mang đồ ăn thức uống lên tập trung ở lán chỉ huy, trải khăn lên bàn, ni-lông nối nhau thành hình tròn, tất cả tùy nghi ngồi quây xung quanh. Đồ ăn sẽ được các bạn nữ "phân phối" đều ra các... mâm. Sáng kiến "đa dạng hóa món ăn" của hai cậu được chấp nhận, phổ biến ngay. Cho các bạn trai được phép tự do trong 30 phút để cánh nữ bày cỗ.

Có lẽ, nhờ sáng kiến ấy, mà chưa bao giờ các cậu lại được chén một bữa "tạp pí lù" nhiều món đến thế, có thể dám nói rằng, có bao nhiêu thứ quà trên đời, thì ở đây có tất, phong phú đến ngoài sức tưởng tượng, khó mà nhớ để kể cho hết. Nhưng, món gì thì món, bữa ăn vẫn phải diễn ra theo đúng luật và thói học trò. Nghĩa là chỉ trật tự, ý tứ được mấy phút đầu, còn sau đó thì các loại "mô-tơ" đều được khởi động và phát huy hết công suất. Rồi đùa nghịch, tung ném, ảo thuật, pha trò, thậm chí bôi cả kem, bơ, mỡ,

hành lên... mặt bạn, hết hò chầm chọc, kẻ kích quên cả... nhai.

*

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, nắng vùng đồi càng làm cho những mái lều trại thêm tác dụng. Cô giáo tuyên bố giờ nghỉ trưa 60 phút. Song gọi là nghỉ trưa, nhưng nào có thấy mống nào chịu nghỉ. Các tổ - phân đội chui vào trại tránh nắng, và bắt đầu những trận tá lả, tiếu lâm, chuyện gẫu, cười nói, lục đục lung bùng suốt không lúc nào im tiếng. Cánh tóc dài trong năm khép nép, e thẹn, ít nói là thế, mà hôm nay, qua không khí thân mật, cởi mở tự nhiên và vô tư, mới "hiện nguyên hình" bản chất... học trò thực sự. Nghĩa là cũng chẳng chịu kém bọn con trai là mấy, cũng nghịch ngợm phá giới phá đất vào bậc "siêu sao" cả. Có anh chàng, chẳng biết lỡ lời công kích bạn cái gì, bị một chị tóm tóc vạt ngựa, tay kia beo đùi rõ đau, cho đến khi anh chàng buộc phải nhân nhó, méo miệng thốt ra câu "chừa rồi !" mới được buông tha. Lại có anh chót vi phạm điều gì không rõ, bị ba chị to con lực lưỡng khiêng ngựa lên, lấy đá lắc lư... rồi quẳng giữa đồng đồ ăn, áo quần bê bết bánh kem, tương ớt

và xôi dính v.v... Tóm lại, cánh con trai bắt đầu cảm thấy "tròn", rút về cánh giác, không dám trêu, kích các chị nữa.

Theo chương trình quy định, buổi chiều, sau khi chỉnh trang lại lều trại để hội đồng chấm thi liên đội đi chấm điểm, chi đội các lớp được tự ý tổ chức vui chơi trong khu vực cắm trại. Chờ cuộc chấm điểm tiến hành xong, các tổ xin phép cô giáo cho được phép chơi tự do. Chỉ chờ có thế, lúc này tám cô cậu trình sát mới có dịp tụm lại. Tùng "khềnh" hấp tấp giục già :

- Nào, bây giờ bắt đầu được chưa, đến phút "chót" rồi đây, hay lại định giữ bí mật cho đến lúc... về luôn ?...

Minh "tổ cú" hỏi :

- Bắt đầu thôi, nhưng ai nói trước ? Hay lại rút thăm ?

Sơn "sợ" tiếp :

- Thôi, thời gian có ít lắm, bày ra rút thăm rút hỏi làm gì, mất thì giờ. Bây giờ lần lượt, ai trước cũng được, nhưng phải trình bày thật nhanh, tóm tắt thôi, về trò chơi và cách chơi của mình như thế nào. "Kính nữ... đặc thọ", tớ đề nghị Tuyết và Hạnh nói trước.

Tuyết đứng lên nói luôn :

- Trò chơi của tớ nói rất ngắn gọn, chơi cũng rất nhanh, gọi là trò "*Đoán và tìm lá*". Ví dụ thế này, tớ đưa ra một cái lá cây, cậu

nào đoán được đó là lá gì, thì được 5 điểm, nếu lại tìm được một cái lá đúng loại cây ấy, được 5 điểm nữa là 10. Chỉ đơn giản thế thôi. Ai nhiều điểm sẽ thắng. Cậu nào cứ giành được 10 điểm thì có quyền đổi lại, mỗi lần tất cả đều chịu, người đổi được thêm 10 điểm.

Đến lượt Hạnh, cô nàng cũng chỉ ngắn gọn :

- Trò của tớ là "*Bịt mắt bước qua dây*", căng dây giữa hai gốc cây, lấy khăn đỏ bịt mắt cách 10 bước, ai đi tới mà bước qua được sợi dây, không chạm tí nào, là thắng. Đương nhiên là vấp, hay ngã thì phải chịu phạt... công tớ đi một vòng...

Tất cả đều cười và gật đầu tán thành, mới có 2 người, bày đặt hai trò chơi, mà đã thấy hay hay và hấp dẫn ra trò. Tiếp đó, sáu chàng còn lại lần lượt kể về trò chơi của mình, cũng đủ kiểu đủ loại, Minh "tổ cú" là trò chơi "*Giấu tang vật*", Sơn "sợ" trò "*Tìm dấu vết*", Sáng "lợn" trò "*Sơ sánh*", Quang "sợ" trò chơi "*Trốn tìm cái trang*", Sơn "mặt già" trò "*Bất chước lập lại*"... Sau cùng là Tùng "khềnh", cậu cố đợi các bạn nói hết trước, vừa để xem có ai trùng với mình không để còn biến hóa (vì cậu chuẩn bị những hai phương án cơ), cũng là vừa để tăng sự hấp dẫn và quan trọng trò chơi của mình. Rút trong túi ra một tập giấy viết và

vẽ sẵn, Tùng đã photôcopy làm 8 bản, Tùng phát cho từng người rồi mới nói :

- Các cậu xem đi, tờ đã ghi tất cả ở trong đây rồi. Đây là trò chơi bổ ích cho nghiệp vụ nhất, gọi là "*Trình sát tìm đường*", chia quân làm hai bên, một bên đi trước 15 phút, một bên đi sau. Bên đi sau theo ký hiệu bằng các loại hiện vật trên đường - (đã có quy định và vẽ trong bảng sẵn) bằng lá cây, cành cây, hòn đá, hòn sỏi, cọng cỏ, thân cây, v.v... để tìm phương hướng đi tiếp. Ví dụ, nếu trên chạc cây bên đường có để hòn đá, thì chạc 2 là cách 2 mét, chạc 3 là 3 mét, tiếp tục tìm kiếm trong bán kính cự ly đó quanh gốc cây, thấy đám cỏ nào bị bẻ gập ngọn liên tục theo hướng nào, thì nhằm hướng đó đi tiếp, trên đường đi sẽ có các mũi tên viết trên thân cây, dưới đất và các ký hiệu tiếp theo để tìm đường... Bao giờ đội sau tìm gặp được đội trước ở một địa điểm, là thắng. Quá giờ quy định mà không tìm thấy, thì tập kết về trại, coi như thua...

Cả nhóm cầm giấy, chăm chú theo dõi các hình vẽ của Tùng quy định để chỉ đường, quả là cũng lắt léo, công phu và hấp dẫn thật. Đi thẳng, đi vòng, lùi lại, rẽ phải, rẽ trái bao nhiêu mét, tìm tiếp ký hiệu ở đâu... cậu đều vẽ hình minh họa và ghi chú đầy đủ cả, có đoạn lại còn viết cả bằng tiếng Anh

nữa chứ, nhưng vì ở lớp ai cũng học cả rồi, nên chẳng cậu nào dám thắc mắc hết.

Như vậy, 8 trò chơi đã được trình bày tên gọi và cách thức xong, đến tiết mục biểu quyết bình chọn. Sau 8 lần giơ tay cho từng trò chơi, thì chỉ có ba trò được biểu quyết quá bán là trò "Đoán - tìm lá cây" của Tuyết, "Trốn tìm cái trang" của Quang và trò "Trình sát tìm đường" của Tùng. Lại tiếp đến một trận tranh cãi xem sẽ chơi trò nào trước, và giải pháp "oản tù tì" buộc phải dùng đến để làm "trọng tài" phân định. Cuối cùng trò "Trốn tìm cái trang" được chọn chơi trước, tiếp đến "Đoán - tìm lá cây", trò "Trình sát tìm đường" của Tùng bị rơi vào thứ ba, sau cùng. Biết làm thế nào được, "may hơn khôn" mà, nhưng Tùng càng khoái trá, vì cậu biết hai cái trò kia chơi một lúc là chán ngay, mà trò của mình thì chắc anh nào cũng thích, nên thể nào cũng đề nghị chuyển sang cho nhanh thôi. Hai nữa, nếu trò của mình mà được chơi trước, thì hai trò kia chỉ có "nghỉ cho khỏe", vì dứt một chuyến tìm đường như trò của nó đề ra, cũng đến hết cả buổi chiều, còn đâu thời gian mà "trốn tìm" với "đoán lá" nữa.

NGƯỜI LẠ MẶT TRONG CUỘC CHƠI

Quang "sợ" phổ biến trò chơi của mình: oản tù tì (lại oản tù tì), hai người thắng còn lại sau cùng được đi trốn, phạm vi trốn chỉ trong khu vực tất cả các lán trại toàn trường. Nhưng người trốn được phép cải trang bằng cách nào tùy ý. Nếu người tìm thấy, là thắng cuộc; ngược lại, nếu không thấy mà lại để chính người trốn gọi người tìm, là thua ! Bấm giờ, chỉ được tìm trong 30 phút.

May mắn thế nào Hạnh "chè đậu" và Sơn "mặt già" lại được đi trốn trước. Quang cho hai bạn về lều của lớp cải trang, còn lại tập trung ở lán chỉ huy, chuẩn bị đi tìm. Quang bảo các bạn :

- Khu vực trường cấm trại rộng, chúng nó cứ trốn không chưa cần cải trang, tìm hết cũng đã mệt. Mà nếu chỉ đi một mũi, vừa lâu vừa tạo điều kiện cho bên trốn di chuyển. Theo tớ, nên cắt làm hai cánh, tìm từ hai đầu lại, bọn đi trốn khó mà thoát...

Thế rồi, ca tìm kiếm hai đồng đội cái trang kéo dài quá cả giờ quy định mà vẫn chưa thấy tăm hơi Hạnh và Sơn ở xó nào. Cậu cô nào cũng toát mồ hôi, tìm đủ mọi phương kế, suy luận theo ý mình để tìm kiếm nhưng vô hiệu. Cả bọn mệt nhoài, lúc bấy giờ mới tính chuyện về lều nghỉ, thì Sơn "mặt già" nằm ngay trong lều đang đọc truyện; còn Hạnh, chẳng hiểu vớ được bộ đồ con trai của cậu nào, đội mũ giấu tóc ở trong, cho áo trong quần cẩn thận, đang ngồi vắt vẻo trên một chạc cây thấp... ngủ gật từ lúc nào. Quang nổi cáu bảo "mặt già":

- Ai chơi thế, đã không cái trang, lại không đi trốn, nằm nhà, làm bọn tớ đi tìm đứt cả hơi...

Sơn "mặt già" điềm tĩnh:

- Trong quy định của cậu, có nói buộc phải cái trang đâu. Mới lại, phạm vi trốn là khu vực lều trại toàn trường cơ mà, thì tớ nằm... trốn ở lều của tớ thì có gì vi phạm?

Còn Tùng "khềnh", nhận ngay ra bộ quần áo của mình, bắc loa gọi Hạnh:

- Bà la sát chè đậu, dậy thôi, ô tô đến đón rồi kìa. Mau cởi quần áo trả cho tôi còn về đây! Chịu thua bà chị rồi...

Cả bọn lại được trận cười đùa, bàn tán vui vẻ. Ai cũng công nhận cái lý của "mặt già" là đúng, lại thực hiện "yếu tố bất ngờ" nên không ai có thể đoán nổi. Còn Hạnh,

sau khi chui vào lều thay quần áo, ôm bọc đồ ra, bị Tùng "khềnh" giật lấy, lườm:

- Lần sau có cái trang thì phải tự túc nhé! Chính cậu thắng cuộc là nhờ bộ quần áo của tớ đấy. Trả công đi!

- Thích gì cũng chiều! - Hạnh sẵn sàng.

Tùng vô tư:

- Cái trò của cậu quy định ai thua bị bắt công. Vậy trả công tớ bằng... công tớ đi một vòng quanh trại lớp...

- Xong! - Hạnh đồng ý - đây không có ngán gì hết. Mới lại, cái trọng lượng "còi" của cậu đã ăn nhằm gì!...

Nói rồi, Hạnh khom lưng quay ra Tùng: "Nào, xin mời quý ngài lên ngựa!..."

Tùng vô tư và nghịch ngợm, nhảy phóc ngay lên lưng Hạnh chẳng hề ngượng ngập, hai tay nắm lấy bả vai cô bạn làm dây cương, vừa nhún vừa hô: "Đi!..."

Vậy là cứ công chú còi "khềnh" trên lưng, Hạnh "chè đậu" chạy như bay vòng quanh lều, trước sự hò hét, cười đùa, chỉ trỏ của các bạn. Sáng "lợn" còn vừa chạy theo sau vừa đọc vè "nhong nhong... ngựa ông đã về... đái đậu nấu chè... cho ngựa ông ăn". Hạnh chạy dứt một vòng, Tùng nhảy xuống, tay vỗ vỗ vào tóc bạn, chỗ cái cặp ba lá, khen: "Khá lắm, ngựa khỏe, chạy nhanh, lát nữa ta sẽ sai lính mang cỏ đến...!", cả nhóm nhảy lên vỗ tay vang cả một khu trại,

làm các bạn ở mấy lều bên cũng quây cả lại góp vui.

Đến trò chơi "Đoán lá" của Tuyết, thì Sáng mà cả :

- Cậu phải nói trước : đoán được thì được gì đã...

Tuyết nói thật nhanh :

- Ai đoán được, thì người đó phải chui qua chân, còn nếu không đoán được, phải chui qua chân không chỉ riêng người đó, mà là chui qua chân cả bọn. Đồng ý thì chơi, không thì nghỉ ! Thế nào, chơi không ?

Tùng "khểnh" giao hẹn ngay :

- Nhưng, phải là lá cây kiếm ở quanh đây, chứ không phải lá cậu mang ở nhà đi, thì đến... tề thiên đại thánh cũng không kiếm nổi đâu...

- Dĩ nhiên, lá ở đây, quanh trại mình thôi chứ chẳng đi đâu xa cả...

- Rồi, bắt đầu đi...

Tuyết Mèo con bắt cả bọn quay mặt đi chỗ khác, nhưng không phải để cô đi ngắt lá cây thật, Tuyết chỉ giả vờ đi một vòng ra cái bụi cây xa, rung rung mấy cành lá cho gây tiếng động, cô đá mạnh bàn chân vào đám lá khô, cỏ rậm... một lát quay lại, cô nàng rút ở trong người ra ba, bốn cái lá khác nhau cầm trên tay, hô "Xong rồi ! Nhìn đi. Cậu nào xung phong đoán trước ?".

Cả bốn cậu Sáng, Sơn "sợ", Quang, Tùng cùng bước lên mỗi đứa giành lấy một chiếc lá, rồi thi nhau lật trước, lật sau, nhìn xa, nhìn gần, soi lên cả ánh nắng mặt trời, rồi cả... ngửi nữa, nhưng cũng chưa có anh nào lên tiếng trả lời trước cả. Cậu nào cũng nhú mày, nhăn trán, dim mắt ngẫm nghĩ mà chưa nhận ra nổi loại lá gì.

Tuyết giục và giao hẹn :

- Các cậu được phép suy nghĩ, nhưng không phải cứ suy nghĩ mãi đến... hết buổi chiều đâu nhé, còn đến lượt người khác chứ. Mỗi người chỉ có 10 phút : 5 phút để trả lời đây là lá gì ? 5 phút để đi tìm, ngắt về đúng loại lá giống hệt như thế... Bắt đầu bấm đồng hồ đấy nhé...

Ba phút... Năm phút... Bảy phút trôi qua, vẫn chưa có dấu hiệu ai trả lời được. Bốn cậu, tay cầm lá, đi tản ra các bụi cây xung quanh, hòng gỡ gạc kết quả ở những phút cuối cùng...

Mèo Con nhắc :

- Chín phút rồi, gần hết thời gian, ai nghĩ ra thì phải nói ngay, nếu không, coi như chịu thua đấy nhé... Chuẩn bị... 10 phút đã hết !

Không thấy ai nói gì, ngoài Tùng "khểnh", đang lúi húi ở một bụi cây xa xa gọi vọng lại : "Biết rồi, thấy rồi. Tớ đoán ra rồi !..."

Chiều theo đúng luật, bốn đứa còn lại, gồm Tuyết, Hạnh, Minh, Sơn "mặt già", xếp hàng một, đứng dạng chân ra, để cho các cu "sọ", "lợn", "sọt" lần lượt chui, hay nói đúng hơn là... bò qua, cứ y như trình sát đặc công chui vào hàng rào kẽm gai quân địch. Cả kẻ bò lẫn người đứng đều không nhìn nổi, cười chảy cả nước mắt. Đến lượt Tùng, cậu ta vênh mặt trước hàng quân, xòe tay, chia ra hai cái lá giống hệt nhau, đồng dạng về đặc thắng :

- Thực ra, tớ biết ngay từ đầu, nhưng phải chờ để kiểm xong cái lá cùng loại tớ mới trả lời cho có "đủ bằng chứng" chứ. Đây là lá cây trám, cái cây có quả trám đen đen, tím tím người ta vẫn muối ăn ấy mà, các cậu xem kỹ đi, hai chiếc lá có gì khác nhau không. Tớ đã tìm thấy cây và ngắt thêm chiếc lá nữa về đây. Giống nhau đến mức, có lẽ chính Mèo Con bây giờ cũng chưa chắc nhận ra nổi, cái nào là cái ban đầu của cậu đâu...

Tùng cầm hai chiếc lá, đi khắp lượt cho từng bạn xem, anh nào cũng gật gù công nhận là đúng, và thầm phục cậu út tinh nhanh đến thế... Riêng Mèo Con, cô nàng hơi giật mình vì bất ngờ. Quả thật Tuyết không nghĩ Tùng "khểnh" lại ranh ma, láu cá đến như vậy. Cái sự láu cá, ranh ma ấy,

chỉ riêng Tuyết biết, nhưng cô nàng đành chịu ông quý sứ lảng giềng nhiều lý lẽ này.

Chả là, trong bốn chiếc lá Mèo Con tranh thủ quan sát và hái ngay từ khi đến trại, dĩ nhiên là cô phải biết tên từng loại rồi, nhưng rõ ràng chẳng có cái lá trám nào cả. Tùng "khểnh" đã nhún lúc rồi ren, quảng bẻng cái lá "mẫu" đi, và chọn một cây trám ở bụi xa, hái liền hai cái. Quý sứ thật ! Giờ mà có cái nó cũng đến hòa. Sờ sờ trước mặt các bạn hai cái lá như anh em sinh đôi, giống nhau tựa giọt nước thể kia, chẳng có lý nào mà bảo nó sai cả !

Tuyết đến trước mặt Tùng, ngẫm lờm một cái cảnh cáo, khen... mát :

- Được ! Giỏi ! "Coi như" cho thoát phạt (Tuyết cố nhấn mạnh chữ "coi như")... Nhưng báo để cậu biết, không một thứ lá lá nào qua được mắt tớ đâu nhé !...

Đến tốp thứ hai "đoán lá", thì cả Hạnh, Sơn "mặt già", Minh "tổ cú" cũng cùng chung số phận, lần lượt bò qua kheo chân cả bọn trong tiếng hò reo của đám bạn xung quanh đứng xem từ lúc nào. Thêm vài lượt các bạn khác cũng muốn vào chơi, cũng chẳng ai khá hơn. Lại chui chân, cười đùa, hò hét loạn xạ. Không khí thật là sôi nổi, vui vẻ. Sau, Sơn "mặt già" kêu :

- Trò này cũng khoái, nhưng khó quá, mãi chẳng ai đoán nổi. Cứ chui mãi cũng chán... Ta chuyển sang trò khác đi !

Tùng "khểnh" nghiêm nhiên trở thành ngôi sao thông minh, vì chỉ độc mỗi cậu là giải được trò đồ đơn giản mà khó khăn này. Khi cả bọn đồng ý chuyển sang trò chơi khác, chú còi mới mừng rỡ vì dự đoán của cậu cực đúng. Tùng đứng lên "đạo diễn" tiếp trò chơi của mình - "trò chơi trình sát tìm đường" bắt đầu.

Lại một cuộc "oản tù tì" diễn ra để chia đôi quân số, lần này "số phận" vẫn run rủi cho Tuyết và Hạnh ở cùng một phe cùng với Quang và Sáng, hai ông bạn háu ăn có tiếng này. Theo 8 bản hướng dẫn ký - ám hiệu của Tùng "khểnh" biên soạn, phe của Mèo Con được quyền đi trước "dẫn đường", phe Tùng, Sơn "sọ", Minh, Sơn "mặt già" đi tìm. Tuyết thỏa thuận, mua chuộc hai chiến hữu tham ăn bằng nhả ra một gói ô-mai sấu và gói "bim bim", để hai vị cho mình và Hạnh được toàn quyền "dẫn đường", tùy ý xếp đặt các ký hiệu. Tuyết bảo :

- Thôi, hai cậu cứ giả vờ đi cùng bọn tớ một lát, rồi về lều mà nghỉ, để bọn này "đạo diễn" tất tật cho...

Sáng, Quang đồng ý ngay, nhưng để đạt:

- Nhưng trò chơi của cu "khểnh" kết thúc là tìm thấy bọn mình. Không lẽ chúng nó chỉ tìm ra các cậu, biết bọn tớ bỏ cuộc ở nhà thì...

Tuyết nói ngay :

- Không lo, tụi này sẽ dẫn đường vòng vèo, hóc búa, nhưng cuối cùng lại đưa tất cả về đây, về đúng lều trại này thôi. Các cậu cứ yên tâm, tụi tớ về ngay bây giờ mà.

Thế là cuộc chơi bắt đầu.

Đúng như Tuyết nói, hai bạn nữ chỉ đi có hơn 15 phút, đã thấy về lều. Bốn đứa yên trí mang bài ra, rù nhau đánh tá lả búng tai. Chơi chán chê, tai cậu nào cô nào cũng đỏ dừ lên rồi, thì bắt đầu thấy phe bên kia, lần lượt Tùng "khểnh", Sơn "sọ", Minh "tổ cú" cũng về tới nơi, mỗi đứa cách nhau năm bảy phút. Chỉ mỗi Sơn "mặt già" là mất tăm mất tích, chẳng thấy đâu cả.

Sáng "lợn" có vẻ nghiêm túc, hỏi :

- Các cậu chơi kiểu gì mà từng người về một, lại bỏ cậu Sơn "mặt già" ở đâu thế ? Đã chơi thì phải đi cùng nhau chứ !

Tùng "khểnh" trả lời :

- Chúng tớ oán tù tì xếp hàng 1, 2, 3, 4, lần lượt xuất phát từng người, cách nhau độ 10 phút. Chơi thế mới khoái chứ, tự anh nào tìm đường lấy mà đi... Các cậu "dẫn đường" khá lắm, rất sáng tạo tùy theo địa hình địa vật...

Tuyệt cũng khen :

- Các cậu tìm được về đúng đến đây cũng là giỏi rồi. Song vì còn thiếu Sơn "mặt già", coi như đến đích mà để quân số thiếu hụt, cũng không hoàn thành nhiệm vụ... Mà không biết cậu "mặt già" lạc ở đâu nhỉ ? Ký hiệu đi đường tớ làm rành rẽ lắm, các cậu đều về được cả, chẳng lẽ cậu ấy nhầm lẫn, đi sai đường ?

Cả bọn ngồi bàn tán những chi tiết suy đoán lý thú trong cuộc chơi vừa qua, cười nói vui vẻ. Rồi trộn cả hai cô bài tú-lo-khơ vào nhau, quây lại bảy người cùng chơi "tiến lên". Hết bồi râu, béo mũi, búng tai, rồi đến... uống nước, cuối cùng Hạnh tỉnh nghịch đề ra sáng kiến : "Bắt đầu từ ván này, anh nào bet phải... ngậm một hột ô-mai ăn rồi. Ngậm cho đến khi nào lên ngôi nhất mới được nhả ra"...

Thấy hay hay, tất cả nhất trí. Nhưng chỉ sau mười phút, cánh con trai đã chiếm gần hết mỗi người một hột, cứ lúng búng trong mồm đến buồn cười. Lại thỉnh thoảng, hai cô nàng bắt há mồm ra để kiểm tra xem có "chấp hành" nghiêm luật lệ không. Kiểm tra đến ván thứ ba, thì Sáng "lợn" há mồm ra mà không thấy hạt ô-mai đâu, Tuyệt giáy nãy :

- Ừ... không được ăn gian. Đã bảo phải lên nhất mới được nhả cơ mà !...

Sáng "lợn" ú ớ :

- Nhưng... tớ có nhà đâu, nó... trôi tuột xuống dạ dày rồi !...

Cả bọn bò lăn ra cười đau cả bụng. Tùng "khềnh" được dịp nói luôn :

- Đáng ra, quy định này phải chữa cậu Sáng ra. Cậu ấy đã có bất cứ cái gì trong mồm rồi, mà không nuốt là khó chịu lắm. Có lần, tớ cho hán viên sô-cô-la có nhân, chưa kịp hỏi "có ngon không" thì cậu ấy đã nuốt rồi, lại còn hỏi tớ "kẹo gì đấy" mới quá đáng chứ. Thôi, cứ để nó tạm lưu hạt ô-mai trong bụng làm... kỷ niệm, nhưng theo luật, bet nữa vẫn phải ngậm tiếp đấy...

Hết cả số hột ô-mai đã ăn của Tuyệt, Hạnh và cả Sáng, Quang nữa, mà vẫn chưa mấy cậu giành ngôi nhất ván để thanh toán hạt ô-mai trong mồm. Tuyệt mồm mím cười, bảo Hạnh :

- Lần sau, có mua ô-mai, cứ trò này mà chơi, tội mình có những sáu chỗ để hột cơ mà. Đỡ phải ra... thùng rác !...

Mấy chàng nghe thế, tức điên lên, bảo nhau nhổ tiệt, chẳng ai chịu ngậm nữa. Cuộc chơi tạm dừng, mà vẫn chưa thấy bóng dáng Sơn "mặt già" đâu cả.

*

Thực ra, Sơn "mặt già" đâu có lạc hay đi nhầm ký hiệu chỉ dẫn. Đến lượt mình là cuối cùng, cậu ung dung cầm bản hướng dẫn theo các ký hiệu, tìm đường một cách ngon lành. Song khi thấy mũi tên chỉ đúng về lều trại, trên đoạn đường mòn ven đồi, chỉ còn cách "đích" mấy trăm mét, thì chợt "mặt già" nghe bên trái có tiếng lá cây loạt soạt. Cậu cảnh giác quay ra, thấy một người lạ mặt, trông cách trang phục và đầu tóc, dáng đi cũng biết ngay không phải quân số học sinh của trường. Theo bản năng trinh sát, Sơn "mặt già" nép vào một bụi cây, bám sát, theo dõi. Chuyện có một người dân địa phương xuất hiện ở vùng đồi gần xóm làng này, kể cũng là thường. Song, lạ chưa, càng theo dõi, cậu càng thấy nghi ngờ. Người lạ cũng lúi húi đứng sau bụi cây, mắt ngó nghiêng, quan sát khu lều trại của các cậu, vẻ gian xảo, ám muội lắm. Nhất định hắn có âm mưu gì đây. Nghe tiếng một cành cây khô rơi gãy, người lạ giật mình nhìn quanh, rồi nhanh chóng mất hút sau bụi cây.

30 phút sau, Sơn "mặt già" mới về đến lều trại.

SỰ KIỆN GIỮA ĐÊM LỬA TRẠI

Hiện tượng khả nghi chứng kiến trên đường đi của trò chơi "Trình sát tìm đường" đã được Sơn "mặt già" truyền đạt lại cho các bạn. Nhóm trinh sát đặc nhiệm đang vui vẻ là thế, bỗng anh nào anh ấy trở nên dăm chiêu, lo lắng. Không phải chúng sợ, mà chúng lo cho sự an toàn của các bạn toàn trường, nhất là trong đêm lửa trại sắp đến. Người lạ mặt kia liệu có phải kẻ gian không? Nó định âm mưu gì?... Dù sao thì cũng phải cảnh giác để đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra. Một bảng lịch phân công trực gác đêm được Minh "tổ cú" thảo khẩn cấp và phổ biến ngay tới từng người. Cậu còn đề nghị nhóm phải chuẩn bị cả vũ khí thô sơ để tự vệ nữa.

Màn đêm từ từ buông xuống vùng đồi, tiếng chim riu rít gọi nhau về tổ, từ các lều trại, ánh đèn nến đã bắt đầu thấp lên, hắt ánh hình tam giác qua các cửa lều, trông xa, thật sinh động và vui mắt.

Để chuẩn bị cho đêm lửa trại, ban phụ trách chọn một khu đất phẳng, dựng cột căng phông làm sân khấu nhỏ giữa trung tâm hội trại. Một cột đài lửa được bố trí trước sân khấu. Sau bữa cơm chiều, không gian xào xạc gió thổi nhẹ, khe khẽ lay động tán lá trên cao. Các lều trại vang lên tiếng hát, tiếng đàn ghi-ta, cả tiếng thìa, bát gõ vào nhau làm nhịp nữa. Ở một lều nào đó, vọng lại tiếng kèn ác-mô-ni-ca với giai điệu của bài "Tiến lên đoàn viên", nghe chẳng khác đàn ác-coóc-đê-ông là mấy.

Tiếng trống ếch từ đội trống đã tập hợp ở khu trung tâm vang lên, báo hiệu giờ tập hợp đã đến.

Hai ngọn đèn măng sông tỏa ánh sáng trắng hai bên sân khấu. Các chi đội hàng ngũ chỉnh tề tập trung xung quanh. Sau lễ chào cờ, Đêm lửa trại khai mạc. Anh tổng phụ trách châm đuốc vào đài lửa, ngọn lửa lớn cháy bùng lên, làm nền cho những màn trình diễn về truyền thống và các tiết mục văn nghệ rôm rả và phong phú. Những đồng cùi con được đốt lên, toàn trường kết thúc đêm lửa trại bằng chương trình nhảy múa ca hát tập thể, sôi động và hào hứng.

*

... 22 giờ 30 phút. Không gian thanh vắng, chỉ còn tiếng côn trùng hợp xướng bản giao hưởng đêm khuya. Trăng hạ tuần mờ nhạt, lại bị mấy đám mây che khuất. Các lều trại im lìm. Sau một ngày hoạt động sôi nổi, vui chơi thỏa thích, các vị "nhất quý nhi ma..." đã thấm mệt, nên hầu hết đều đang vào giấc say sưa hiếm thấy, chẳng biết lạ nhà là gì. Không khí khoáng đạt và trong sạch vùng đồi đêm càng làm cho giấc ngủ thoải mái và ngon lành lạ lùng.

Cô giáo Hà đi một vòng qua các lều của lớp, thu xếp, nhắc nhở các em ngủ đầu vào đây rồi mới yên tâm về lều của mình. Tuyết và Hạnh đề nghị cô cứ yên tâm đi nghỉ cho đỡ mệt. Sơn "sợ" lớp trưởng hứa bảo đảm với cô đã bố trí từng ca trực gác đêm và liên tục tuần tra quanh khu vực trại.

Nhưng lực lượng đặc nhiệm lại có bảng phân công riêng. Đi tuần tra mỗi tốp 2 người, có trang bị một côn ngắn, một gậy dài. Sơn "sợ" xung phong sẽ trực hai ca liên cho đến sáng. Cả bọn, kể cả Tuyết và Hạnh, đã thống nhất không ai ngủ trong lều, chúng mang võng dù ra rặng cây, mắc nối nhau thành vòng tròn, dùng đưa, trò chuyện, chẳng đứa nào muốn ngủ trước cả. Sáng "lợn" tuyên bố sẽ thức trắng đêm,

nhưng khi Tùng "khểnh" kể chuyện tiểu lâm, cả bọn cười như nắc nẻ, thì thấy vông của Sáng im thít. Nó đã... ngáy từ lúc nào.

Ca trực đầu tiên của Sơn "mặt già" và Tùng "khểnh". Hai đứa đội mũ lưỡi trai, tay cầm đèn pin, tay cầm côn gỗ, chân đi giày vải. Cứ 15 phút, lại đi tuần quanh khu trại một lần. Hai cậu đi rất nhẹ và êm. Hết hai vòng tuần tra, chúng yên tâm vì đời đêm tĩnh lặng, không có chuyện gì xảy ra. Các lều đều đã ngủ rất ngon và say, chỉ đôi lúc, Tùng thốt kêu lên, khi trong một lều nào đó có ông tướng nào ngủ ngáy như kéo gỗ. "Khiếp, ngáy với nghiến gì, cứ như bò rống!"

Sơn "mặt già" kéo Tùng đến một gốc cây to, cùng ngã người ngồi tựa, mỗi đứa quan sát một phía.

Bỗng, chẳng ai bảo ai, hai đứa cùng chú ý về một hướng. Một bóng người thấp bé từ trong lều đi ra, vương dây trại vấp ngã nhào trên cỏ. Hai đứa giật mình đứng lên, làm lâm tư thế. Bóng người dụi mắt bò dậy, đi về một bụi cây, rồi đứng lại... Nghe rõ trong không gian tiếng... nước chảy. Tùng bấm Sơn cười : "Nốc lăm la-vi vào, người ta quảng cáo bảo tiêu hóa tốt lăm mà" !

Hết ca trực của Sơn và Tùng, hai cậu bàn giao cho Sáng và Sơn "sọ" ca tiếp theo thì sự cố bắt đầu xảy ra.

Sáng "lợn" phát hiện có một bóng đen đi lom khom, rồi gần đến khu trại, nó cúi xuống bò về hướng lều số 1. Sáng nín thở, ngồi yên theo dõi, tay cầm chắc côn gỗ, một chân quỳ để sẵn sàng bật dậy nhanh chóng. Cậu căng mắt quan sát, tim đập thình thịch, hai thái dương bỗng giật giật, sau gáy nóng ran lên. Bóng đen bò vào lều 1, rồi tiếp tục bò sang lều bên cạnh, hấn bò rất thấp và rất khéo, chắc ăn vận quần áo đen nên thật khó nhìn, hình như đầu cũng chít khăn màu đen, nếu không tinh mắt thì khó lòng mà nhìn thấy hấn trong động tác bò này. Có tiếng tặc lưỡi nhè nhẹ. Sơn "sọ" và Sáng biết Minh "tổ cú" cũng đã nhận ra đối tượng và đang theo dõi. Một lát, Minh xuất hiện từ phía sau, nhòai người bò sang phía Sáng và Sơn "sọ", chúng bám nhẹ vào bàn tay nhau tỏ ý quyết định chuẩn bị hành động. Sáu con mắt cùng thao láo bám sát mục tiêu ở lều trại số 3. Bóng đen đã bò đến chân lều, hình như hấn dừng lại, nằm im để nghe ngóng động tĩnh. 5 phút sau, bóng đen quay đầu ra, chắc để sắp rút lui...

Vừa lúc đó Quang "sọt" cũng từ phía sau, bám vào lưng Minh, thì thào : "Có chuyện rồi" !

- Sao ?

- Ở lều số 5 bên kia, có kẻ đột nhập.

- Vậy là có 2 tên. Cậu về báo cả nhóm phối hợp lực lượng, không ai ngủ hết. Tiếp tục theo dõi...

*

Bóng đen bò ra khỏi căn lều trại số 3, đến sát rặng cây hấn nhồm dậy, tay xốc lại một bao tải trên vai, co chân định nhảy qua bụi cây tẩu thoát... Thì thình lình, một ánh đèn pin sáng quắc dọi thẳng vào mặt hấn, kèm theo một tiếng quát đanh gọn : "Đứng lại !".

Nghe giọng trẻ con, từ giạt mình hốt hoảng, hấn lấy lại ngay bình tĩnh, quay đầu định chạy dọc theo hàng cây về phía làng...

ĐO SỨC BÊN LÊU TRẠI

Một tiếng quát như ra lệnh lại vang lên chắc nịch cương quyết : "Đứng lại !". Hấn ngoan cố định cầm đầu chạy tháo thân. Minh "tổ cú" lia đèn pin, chạy dượt theo bám sát đối tượng. Hấn vấp phải một đoạn dây chạc căng từ lều trại ra, ngã bổ nhào xuống thì cũng là lúc cây côn gỗ của Minh "tổ cú" vụt xuống lưng hấn đúng tâm. Sáng "lợn" kịp thời lao tới hỗ trợ. Một bóng đen khác thấp lùn từ ngoài nhảy vào một cách nhẹ nhàng qua bụi cây. Y chồm tới cứu nguy cho đồng bọn. Sáng "lợn" múa côn đón đánh, nhưng bị y lấy tay gạt phắt một cái thật mạnh, Sáng "lợn" bay mất côn, mất đà loạng choạng suýt ngã. Hấn tiếp tục nhảy vào phía đèn pin sáng nơi Minh "tổ cú" đang khống chế tên bị đánh ngã. Tay hấn vung lên, một ánh thép sáng trắng lạnh toát người, như một con thú dữ, hấn nhảy chồm tới Minh "tổ cú". Sơn "sọ" cảnh giác phía ngoài, vẫn bám sát đối tượng và đồng đội của mình. Thấy Minh "tổ cú" sắp bị nguy,

tình đồng đội khiến cậu như được tiếp thêm sức mạnh và bản lĩnh chiến đấu. Bao giờ cũng vậy, khi xảy ra tình huống, Sơn "sọ" trở nên nhanh, khôn, khỏe khác thường. Nó vận nội công, tung người bay vèo qua một góc lều trại, tiếp cận đối tượng đang hung hăng lao về phía Minh "tổ cú". Cùng một lúc hai ánh đèn pin sáng trắng dội thẳng vào tên hung thủ, hỗ trợ cho Sơn "sọ" nhìn rõ lưỡi dao ở tay hấn. Nhanh như chớp Sơn "sọ" nghiêng người tung một cú đá vào đúng cổ tay cầm dao của hấn, lưỡi dao văng đi mất. Hấn đang bàng hoàng, chưa định thần nhận rõ đối thủ, thì bàn tay "Kim Long" của Sơn đã mổ xuống mặt hấn. Hấn loạng choạng, chới vơi như con thú bị thương, càng hung dữ hơn. Bỗng nghe đánh soạt một tiếng, tay hấn rút từ thắt lưng ra một dây xích sắt. Hấn vung lên tứ diện vừa để che chắn, vừa để tấn công. Sáng "lợn" bị vụt đúng vào cánh tay, rơi vỡ cả đèn pin. Minh "tổ cú" múa côn nhảy vào trợ chiến thì bị dây xích quăng tới giật mất cả cây côn. Sơn "sọ" thấy hấn đã trúng 2 chương của mình mà vẫn chưa bị nốc ao, thì chứng tỏ hấn cũng không phải loại tầm thường. Nghĩ vậy Sơn "sọ" quyết định cho hấn đòn nặng hơn mới kết thúc được chiến trường. Sơn "sọ" quát hét các bạn lui ra để tránh bị thương vong, một mình cậu nhảy vào với hung thủ.

Bằng những miếng đòn nhà nghề lợi hại và hiểm hóc của Sơn, hưng thủ ngã bổ nhào xuống đất như một cây chuối đổ.

Nhóm đặc nhiệm đã có mặt đủ, Sơn "mặt già", Tùng "khểnh", Quang "sọt" cả Hạnh và Mèo Con nữa, cầm đèn pin và côn gỗ bủa vây chung quanh trận địa. Tên ngã dưới đất bị côn vụt trúng lưng, mình đau ê ẩm, hoảng sợ quá. Hắn không ngờ đội tuần tra của bọn trẻ mà cũng ghê gớm thật. Hắn tận mắt chứng kiến cuộc chiến đấu gan dạ và quyết liệt giữa bọn trẻ với đại ca của hắn. Hắn chắc mẩm đại ca sẽ dễ dàng đánh gục mấy đứa bé con này và giải thoát cho hắn khỏi vòng vây. Niềm hy vọng của hắn lóe lên rồi vụt tắt ngấm khi đại ca bị đổ xuống. Thế là hỏng cả rồi ! Đại ca và hắn đều bị sa lưới. Chúng bị trói rất chặt bằng cuộn dây dù và áp giải về lều trại chỉ huy của chi đội.

Cô Hà đã dậy từ lúc nào, vẻ mặt lo lắng đăm chiêu, khi thấy có động, cô bật choàng dậy cầm chiếc đèn pin định chạy sang lều Ban phụ trách báo cáo. Thì đã thấy Sơn, Minh và cả nhóm tuần tra của chi đội áp giải hai đối tượng bị bắt về lều trại chỉ huy. Minh đi đầu, Sơn "sọt" đi bên cạnh, Sáng "lợn", Tùng "khểnh", Quang "sọt", Sơn "mặt già", Tuyết Mèo con, Hạnh "chè đậu" tay lăm lăm côn gỗ và đèn pin đi áp giải hai bên. Cô Hà nhìn thấy đội hình của các em

rất nghiêm chỉnh và tỏ ra khí thế lắm. Tùng "khểnh" chạy vào lều chỉ huy bật thêm hai bóng đèn 6 von chạy ắc-qui. Lúc này đã gần 2 giờ sáng. Trời đất còn tối, sương ướt đầm cả mũ, giày và vai áo bọn trẻ. Sơn "sọt" báo cáo cô giáo vẫn tắt tình hình và đề nghị cô ngồi chứng kiến xem tổ tuần tra làm việc.

Minh "tổ cú" phân công 5 nhóm viên canh gác chặt chẽ bên ngoài lều. Sau đó nó cùng Sơn "sọt", Mèo Con giải hai tên tội phạm vào lều trại chỉ huy của chi đội. Dưới ánh sáng của 4 ngọn đèn 6 von, cô Hà nhận rõ diện mạo và hình dáng của hai tên tội phạm bị trói giết cánh khuỷu đang ngồi giữa lều, lăm lét nhìn quanh. Một tên đàn em, mặt dơi tai chuột, lông mày xếch, mắt ti hí, mũi khoằm xuống như mò điều hâu. Dáng người hắn cao, gầy, mặc quần đen, áo đen, chân đi đôi giày vải kiểu địa chất. Hắn chạc 30 tuổi. Tên kia, chắc là đại ca, dáng người đậm đậm, ăn mặc bộ quân áo tù nhân màu tím đậm, chân đi đôi giày da bộ đội. Hắn có bộ tóc bù xù xòa xuống kín tai như người rừng. Ria mép dài, cứng kéo xuống bộ râu quai nón đen và rậm rạp. Bộ mặt hắn trông gớm ghiếc và dữ dội. Đôi lông mày như chổi xể, mắt ốc nhồi thô lỗ và trắng dã, mũi sư tử đỏ như quả nhót chín mọng. Quai hàm vuông bạnh ra bè bè. Chân đi hơi tập tênh. Hắn độ ngoài 50 tuổi. Minh "tổ cú"

ngồi trước chiếc bàn con, mở cặp rút ra một tập giấy trắng đặt ngay ngắn trước mặt, tay cầm bút bi ra dáng cảnh sát hình sự lắm, chuẩn bị hỏi cung tội phạm.

Tên đại ca cựa hai bả vai vì dây dù trói quá chặt. Hắn khấn khoản đề nghị cởi trói.

Minh "tổ cú" cương quyết yêu cầu hắn phải thành khẩn khai đúng sự thật theo từng câu hỏi đặt ra.

- Chúng tôi chưa được lệnh cởi trói vì ông đang là tội phạm !

Hắn kêu thêm thuốc lá và đề nghị xin một điều. Cô Hà mở túi du lịch rút ra một bao Vinataba (dành để tiếp khách) giao cho Sơn "sọ". Sơn "sọ" bóc bao thuốc rút ra một điều đưa lên mũi hắn, hắn ngậm chặt điều thuốc đến bẹp cả đầu lọc và đón nhận ngọn lửa bật lên từ tay Sơn "sọ". Bây giờ hắn mới kịp nhận ra : đối thủ nhỏ bé kia đã quật ngã mình. Trong làn khói thuốc lá thơm tỏa ra trước mặt, hắn chưa thể nào tin được đối thủ của mình lại là một cậu bé chỉ đáng tuổi con cháu mình. Có thực là cậu bé đó không ? Cậu bé có gương mặt trắng trẻo, thông minh, cương nghị như người lớn chạc độ 13, 14 tuổi này lại là đối thủ của mình ư ?

Chẳng lẽ bàn tay nhỏ bé, mềm mại vừa đưa điều thuốc lá lên môi hắn và châm lửa cho hắn hút vừa rồi lại là bàn tay "Thiết thủ Kim Long" đã mổ nhẹ cảnh cáo vào mặt hắn

và trở thành "Cương đao" chặt vào "con khoai" làm hắn tê dại cả cánh tay và rời ngọn dây xích sắt. Chưa phải đã hết, chính bàn tay nhỏ bé kia đã cùng một lúc chặt đúng yết hầu và làm tê nhói huyết "trung uỷ" giữa ngực hắn. Hắn nhớ lại giây phút kinh hoàng ấy trong tâm trạng chưa hết sửng sốt. Khi hắn đang loạng choạng định dùng khí công nội dưỡng để lập lại thế tấn, thì đối thủ nhỏ bé kia đã xoay người tung một cú đá đúng mạng sườn, làm hắn đổ sập xuống, chịu đo ván. Hắn tự trách mình trăm ngàn lần về cái bệnh chủ quan, coi thường đối thủ. Chính vì thế mà trận quyết chiến đã kết thúc quá nhanh gọn. Rút cục hắn và đàn em của hắn đã chịu chung số phận hẩm hiu, hai con thú bị sập bẫy.

"Hận đời chưa ? Cay cú làm sao ! Kê đánh gục hắn là bọn trẻ con, kê áp giải hắn cũng là trẻ con và đến bây giờ kê lấy khẩu cung của hắn cũng là trẻ con" !

Hắn được rít thêm một điều thuốc lá nữa theo yêu cầu cho bồ cơn thêm, hay đúng hơn để lấy lại thăng bằng nhìn rõ sự thật, cái miệng nhàn nhạt, cái lưỡi đặng đặng, cái cổ họng cứ phập phồng mãi ! Chịu làm sao nổi cơn nghiện cứ dùng dùng kéo đến hành hạ hắn, dấy vò hắn mãi không thôi ! Hắn chợt nảy ra một ý định táo bạo liều chết tẩu thoát. "Tẩu vi thượng sách" đã từng là

phương châm chiến lược đeo đẳng gần hết cuộc đời trôi nổi của hắn.

Nhưng thoát bằng cách nào thì hắn chưa nghĩ ra. Mà cũng khó lòng thoát được. Lúc này ở bên ngoài kia, trong tay có dao găm và xích sắt mà cũng không làm được nên trò trống gì. Để rồi bị mất cả dao và xích, thành ra trắng tay. Để rồi bị đánh gục ngã và bị trói giật cánh khuỷu và giải vào đây.

Bây giờ ngồi giữa lều trại này, hai tay đã bị vô hiệu hóa. Bên ngoài còn có không biết bao nhiêu là đứa trẻ cầm gậy đứng canh. Cả khu trại dề đến hàng mấy trăm người, và lại từ đây ra ủy ban xã chưa đầy 100 mét, bọn đàn em cho biết từ đây lên công an huyện và huyện đội toàn đường nhựa mới chết chứ!

Rồi một ý nghĩ khác lại an ủi, vỗ về hắn: May mà bị bắt giải vào đây chứ nếu gặp mấy ông dân quân xã đi tuần thì chỉ ít hắn cũng bị đâm ba cái bằng súng quật gãy xương sống, xương sườn và những cái tát, bạt tai nẩy dóm dóm mắt!

Từ lúc bị giải vào đây, hắn chưa hề bị ai đánh cả. Cũng chưa bắt gặp một đôi mắt nào nẩy lửa nhìn hắn. Phải thừa nhận rằng cung cách cư xử của cô giáo và học sinh ở đây thật là lịch sự, nhã nhặn. Chứng tỏ họ là những con người giàu tình thương, đầy

lòng nhân hậu và tính cách độ lượng, cao cả. Điều đó làm cho hắn bớt sợ hãi và lo lắng, thâm cảm phục và kính nể họ.

Bằng một giọng trầm trầm, ô ô như người khản cổ, hắn bắt đầu thành khẩn khai báo như những lời tự thú :

- Tôi tên là Bình. Mồ côi cha mẹ từ nhỏ nên không có khai sinh. Người ta thường gọi là Bình Sẹo. Quê quán ở một tỉnh trung du. Sống độc thân, không nhà cửa, không vợ con. Đi phiêu bạt giang hồ từ lúc 9 tuổi, đến nay 52 tuổi. Từ nhỏ bản tính cương trực, hung dữ, không hề biết sợ và khuất phục ai. 15 tuổi ra Hà Nội kiếm sống ở ga Hàng Cỏ và bến ô-tô Kim Liên. Nghề nghiệp chính : Trộm cắp. Sau bị một thằng đầu gấu ở ga chèn ép ức hiếp quá quất, tôi thách đấu để rửa hận bằng máu. Đó cũng là lần đầu tiên tôi can tội giết người và lĩnh án 20 năm tù. Trên chuyến tàu giải tù nhân về trại cải tạo ở Bắc Thái, tôi liều mạng nhảy từ tàu hỏa xuống một đoạn đường rừng núi. Bọn thổ phỉ bắt được tôi, chúng chặt đứt xích phá khóa cho tôi và đưa tôi về sào huyệt của chúng ở một hang núi đá sâu hun hút, đường đi ngoắt ngoéo. Chúng lấy vải đen bịt mắt tôi để khỏi biết đường đi. Bọn phỉ điều tra, thử thách tôi nhiều lần, sau đó chúng dạy tôi võ thuật, dao, kiếm, xích... và cả tiếng dân tộc nữa. Ở với bọn phỉ gần 5 năm,

tôi trốn được về Hà Nội. Tôi không thích làm chính trị. Tôi cũng chẳng có ham muốn nào như : tiền bạc, của cải, thuốc phiện, v.v... Tôi chỉ muốn tự tay mình kiếm sống, không nhờ vả, lệ thuộc vào ai cả. Vì có lệnh truy nã, nên tôi không dám về Hà Nội mà nhảy tâu suốt đi Sài Gòn. Có chút ít võ thuật nên bọn đàn em bụi đời tôn xưng tôi là đại ca. Vào Sài Gòn, nơi đất lạ, người đông, lúc đó mới giải phóng, còn nhan nhản những băng ổ trộm cắp, trấn lột. Một lần, có cô gái bị một tên cướp băng "Rồng Xanh" làm nhục. Đúng lúc đó tôi xuất hiện, máu trào lên nghẹn cổ, tôi chồm tới quật hắn ngã và cho một nhát dao làm hắn chết ngay tại chỗ.

- Vậy tại sao ông mang tên Bình Sẹo ?

- Lần thứ hai tôi phạm tội giết người và lĩnh án 10 năm tù. Đến trại cải tạo ở Nghệ An. Bọn đàn em tổ chức cho tôi vượt ngục. Tôi bị bắn 3 phát vào chân trái, hiện còn mảnh đạn găm ở bắp chân vì gấp chưa hết. Lại thêm vết sẹo cũ ở đầu, ở lưng khi nhảy tâu lần trước. Cho nên chúng nó quen gọi là Bình Sẹo. Thêm một lệnh truy nã của công an Sài Gòn. Tôi chán đời, chán ngán tất cả, không còn gì để mơ ước, không còn lý do gì để sống trên cõi đời này nữa. Nỗi tuyệt vọng như một đám mây đen nặng trĩu lúc nào cũng bao phủ cuộc đời tôi.

Đang lúc ấy thì bọn đàn em rủ về Hà Nội. Chán ở nội thành, lúc nào cũng ồn ào, bụi bặm. Chúng rủ tôi về vùng đồi ngoại thành cho không khí thanh thản hơn.

Cho đến hôm nay, do mấy vụ trấn lột không trôi, mà tiền đã gần cạn túi, đồng bọn rủ tôi đến khu cắm trại này vì cho rằng lũ học sinh thành phố có nhiều tiền. Tôi cùng hai tên đàn em, mỗi đứa mang một bao tải gai để thu chiến lợi phẩm khoáng được ở các trại. Hẹn đêm nay tập kết ở ga, nhảy tàu về Hà Nội...

Minh "tổ cú" ghi chép lia lịa đây 4 trang giấy.

- Cảm ơn ông đã khai báo. Điều này chắc chắn sẽ có lợi cho ông hơn sau này. Pháp luật của nhà nước ta rất nhân đạo, bao giờ cũng mở lượng khoan hồng đối với những người thành khẩn cải tà quy chính.

Minh "tổ cú" ra dáng một cán bộ chấp pháp đang thi hành công vụ. Cô Hà ngồi theo dõi từ đầu, thâm cảm phục đứa học sinh yêu quý của mình, có một cung cách làm việc khoa học, nghiêm trang, chắc chắn đến không ngờ.

Bình Sẹo xin được nước uống. Sơn "sợ" tiệp cho ông ta một chai la-vi.

Minh "tổ cú" hỏi tiếp :

- Ông có thể cho biết : còn tên đàn em nữa đã tẩu thoát tên là gì, bao nhiêu tuổi, quê quán, địa chỉ, nghề nghiệp ?

Bình Sẹo nhanh nhẩu nói ngay :

- Hấn là Bùi Văn Ba tức Ba rô, 32 tuổi. Quê quán không rõ ở đâu, thường lưu trú ở các phòng đợi tàu nhà ga. Nó chỉ là tay trộm cắp mới hết tập sự thôi...

Kết thúc buổi lấy khẩu cung, Minh "tổ cú" dịu giọng hơn :

- Chúng tôi sẽ bàn giao ông và bọn đàn em cho công an Hà Nội. Ý kiến ông thế nào ?

Bình Sẹo với thái độ chân thành, cười mở như lúc tự thú về cuộc đời tội lỗi của mình :

- Tôi chấp nhận vì không còn con đường nào khác ! Tôi định chết nhiều lần nhưng có lẽ, vì những tội lỗi của mình chưa trả được với đời, tôi chưa được chết. Nhưng từ hôm nay, tôi thấy mình phải sống, lần này mới là sống làm Người. Nhiều bạn tôi, xưa đi cướp, nay đã hoàn lương trở lại với cuộc đời, với cộng đồng xã hội. Xin hứa với các bạn trẻ - những con người làm tôi tôn phục và kính nể đầu tiên trong cuộc đời - tôi sẽ làm lại từ đầu. Nhưng, trước khi trời sáng, trước khi các bạn giải tôi về công an thành phố, tôi có một nguyện vọng mong được các bạn đáp ứng...

Minh "tổ cú" nghiêm túc :

- Xin ông cứ nói...

- Việc này... nếu có thể... xin được nói riêng... với... - hấn giờ tay, chỉ vào Sơn "sợ" - anh bạn đáng kính nể của các bạn...

Cả bọn ngỡ ngác nhìn nhau, không hiểu hấn định giờ trò gì. Song nhìn ánh mắt hấn, quả là ánh lên một cái nhìn trân trọng và phục thiện thực sự. Cô giáo Hà tế nhị đứng lên, đi ra ngoài. Trong lều chỉ còn lại 8 trinh sát đặc nhiệm nhà ta. Sơn "sợ" điềm đậm :

- Ông cứ nói, tự nhiên, đây toàn là các bạn tin cậy và thân thiết của tôi.

Bình Sẹo móp người sau lần dây trời, giọng khản khoản tha thiết :

- Nếu không gì trở ngại, tôi muốn... xin phép được song đấu với anh bạn trẻ, người đánh ngã tôi hồi đêm...!

*

* * *

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :

"CUỘC TRUY TÌM TIỂU HỒ"

NHẮN TIN

- Em **Trương Bá Quý**, đội 9, xóm Đông, Lê Mật, Việt Hưng, Gia Lâm, Hà Nội: Các trinh sát ĐN C21 vì đang rất bận phá án, nên chưa thể viết thư riêng cho em được. Các nhân vật trong "Nhóm ĐN nhà C21" đều có thật cả đấy, thậm chí tác giả viết còn chưa bằng ở ngoài đời thật đâu.

- Em **Nguyễn Hoài Thu**, lớp 9 toán trường chuyên Hoài Đức; Hà Tây : Truyện "Quả dưa hấu" của em viết cũng khá đấy, có lẽ em có năng khiếu viết văn, tuy học trường chuyên toán. Nhưng 6 dòng mật mã ghi ở cuối thư (T74; D19; 1; 2...) HTĐN tra mãi vẫn chưa hiểu là gì.

- Em **Thùy Trang**, 300/4 Hùng Vương, Pleiku : Em được vào CLB đặc nhiệm rồi đó. Danh sách các hội viên sẽ công bố sau. Nhưng sao em... lười viết thế ! Lá thư to của em đếm được có... 14 chữ và 1 số. Trinh sát đặc nhiệm không lười thế đâu.

- Em **Nguyễn Thị Thu Hằng**, 368 đê Tiền Phong, phường Năng Tĩnh, TP Nam

Định, Nam Hà : Chữ em viết đẹp lắm. Có thể cho HTĐN biết em học lớp mấy, trường nào không ? Ý kiến của em đang được HTĐN nghiên cứu, thực hiện.

- Em **Đỗ Thị Kiều Oanh** (lớp 10), đường Cù Chính Lan, khu chợ cũ, thị trấn Cổ Lễ, Nam Ninh, Nam Hà : Em có ý kiến thật là "nghiep vụ", các trình sát C21 đang tham khảo, rút kinh nghiệm đấy. Bởi ngay các cô cậu trong truyện cũng nhiều khi còn non kém và ngây thơ lắm.

- Các em **Phan Thị Thu Hương, Nguyễn Thị Thắm, Nguyễn Thị Phương Lan**, lớp 11C4 trường PTTH Hà Huy Tập, TP Vinh, Nghệ An : Một tuần mà ra như 2 tập C21, e nhiều quá, còn để thời gian học nữa chứ. Còn giá thành, phải le le một chút nó mới dễ... nhớ.

- Em **Đào Thu Huyền**, 23 Phạm Hồng Thái, thị xã Sơn Tây, Hà Tây : Đã nhận tin cho em kỳ trước rồi đó, đọc tập 10-11 chưa ? Chờ thư sau của em. Nhớ cũng không cần viết "Cộng hòa xã hội chủ nghĩa..." ở đầu thư đâu nhé.

- Em... tên là gì mà quên cả viết dưới thư và ngoài bì, chỉ thấy đề địa chỉ "208 C3

tập thể Tân Mai, Hai Bà Trưng, Hà Nội" thì có muốn kết nạp vào CLBĐN, cũng chẳng biết ghi tên thế nào. Danh sách đành bỏ trống... chờ em gửi... tên.

- Em **Trần Bích Vân**, 14 tuổi, lớp 8A trường THCS Vinh Tuy, huyện Thanh Tri, Hà Nội : Em cũng được kết nạp vào CLB đặc nhiệm rồi đấy, chỉ chưa thông báo thôi. Khác với ý em, nhiều bạn lại muốn sách mỏng và nhỏ hơn, chứ không phải to và dày như em thích đâu. NXB đành lấy ý "trung bình" vậy.

- Em **Nguyễn Thị Bảo Thanh**, 14 Tôn Thất Đạm, Ngô Quyền, Thái Bình, Q.I (chắc là ở) TPHCM (vì em không ghi gì cả) : Cảm ơn em đã đóng góp ý kiến. Chỉ thế đã xứng đáng vào CLBĐN rồi. Thư sau, địa chỉ em nhớ ghi rõ cả tên tỉnh hoặc thành phố nhé, chỉ có số nhà và quận thôi thì biết ở đâu ?

- Em **Nguyễn Thu Hương**, tổ 2 số nhà 037 Nguyễn Quang Bích, đường Nguyễn Huệ, thị xã Lào Cai : Thắc mắc của em cực kỳ chính xác và giống nhiều bạn. Sự kiện này sẽ được giải thích ở một tập tới. Em cũng có tên trong CLBĐN C21 rồi.

- Em **Trần Thị Hằng**, xóm 1 nông trường Trung Dũng, thị xã Đô Sơn, Hải Phòng : Một tuần NXB chỉ đủ sức ra 1 tập thôi, ra hai tập, thì có 4 cái không kịp : Viết không kịp, vẽ không kịp, in không kịp, và xem không kịp nữa. Em hiểu không ?

- Em **Hoàng Thu Hương**, 14 tuổi, lớp 8B2 trường Ngô Quyền, quận Lê Chân, Hải Phòng : Sự mến mộ của em với bộ truyện và các tranh sát (bây giờ là) S²MQHT² làm các bạn rất cảm động và cũng muốn kết bạn với em đấy.

- Em **Mai Văn Hiếu**, lớp 8P2 trường THCS Việt - An, Thanh Xuân Bắc, Đống Đa, Hà Nội : Miễn là em khen truyện hay là được, còn đắt rẻ so với các truyện khác còn do : chất giấy, loại bìa, giá thị trường nữa chứ. Em thử giờ 2 cuốn cạnh nhau mà so xem. Song, CLBĐN cũng có tên em rồi đó.

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Tên thứ tự từ tập 11 đến 20

11- Nơi tàu lượn gãy cánh

12- Đạp sức ở trại hè

13- Cuộc truy tìm tiểu hồ

14- Lá thư viết bằng máu

15- Kẻ ăn chặn xấu chơi

16- Từ cái bao tải ướt

17- Những hạt thủy tinh đắng

18- Cú phen nặc danh

19- Chiếc xe hơi mưa rùa

20- Gội trình sát nội công

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 1000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10-1996.

Trại hè là nơi có nhiều trò vui nhất, song cũng là chỗ quậy phá kinh hồn của cánh học trò, kể cả hội tóc dài, mặc váy nữa, cũng chẳng vừa đâu. Trong tập này, Sơn "sợ" buộc phải ra tay thi thố võ công với kẻ anh chi giang hồ có tiếng. Nhưng, cuộc tỉ thí lại khiến tên lưu manh bái phục, mong muốn hoàn lương. Cái gốc đích của võ đạo là thế.

Đón xem tập sau:

"Cuộc truy tìm tiểu hổ", để biết "Mèo Con" yêu quý và bảo vệ... mèo như thế nào. Đi điều tra mấy gã "đồ tể" cũng vất vả chẳng kém gì bọn lưu manh cả.

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ**

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM**

NHÀ

G21

TRUYỆN THIÊN KỲ

CUỘC TRUY TÌM "TIỂU HỒ"

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI '96

G21

Giá : 3500 đ

Trại hè là nơi có nhiều trò vui nhất, song cũng là chỗ quậy phá kinh hồn của cánh học trò, kể cả hội tóc dài, mặc váy nữa, cũng chẳng vừa đâu. Trong tập này, Sơn "sợ" buộc phải ra tay thi thố võ công với kẻ anh chị giang hồ có tiếng. Nhưng, cuộc tỉ thí lại khiến tên lưu manh bái phục, mong muốn hoàn lương. Cái gốc đích của võ đạo là thế.

Đón xem tập sau:

"Cuộc truy tìm tiểu hổ", để biết "Mèo Con" yêu quý và bảo vệ... mèo như thế nào. Đi điều tra mấy gã "đồ tể" cũng vất vả chẳng kém gì bọn lưu manh cả.

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM**
NHÀ

C21

Giá : 3500 đ

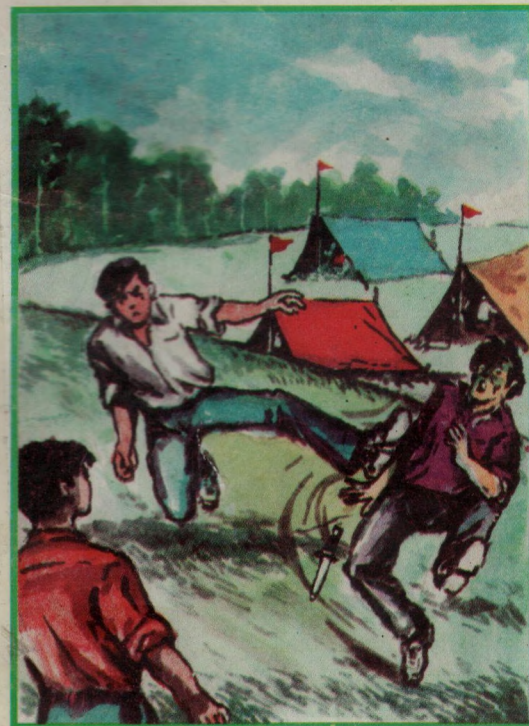
LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM**
NHÀ

C21

TRUYỆN THIẾU NHI

ĐỘ SỨC Ồ TRẠI HÈ

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996